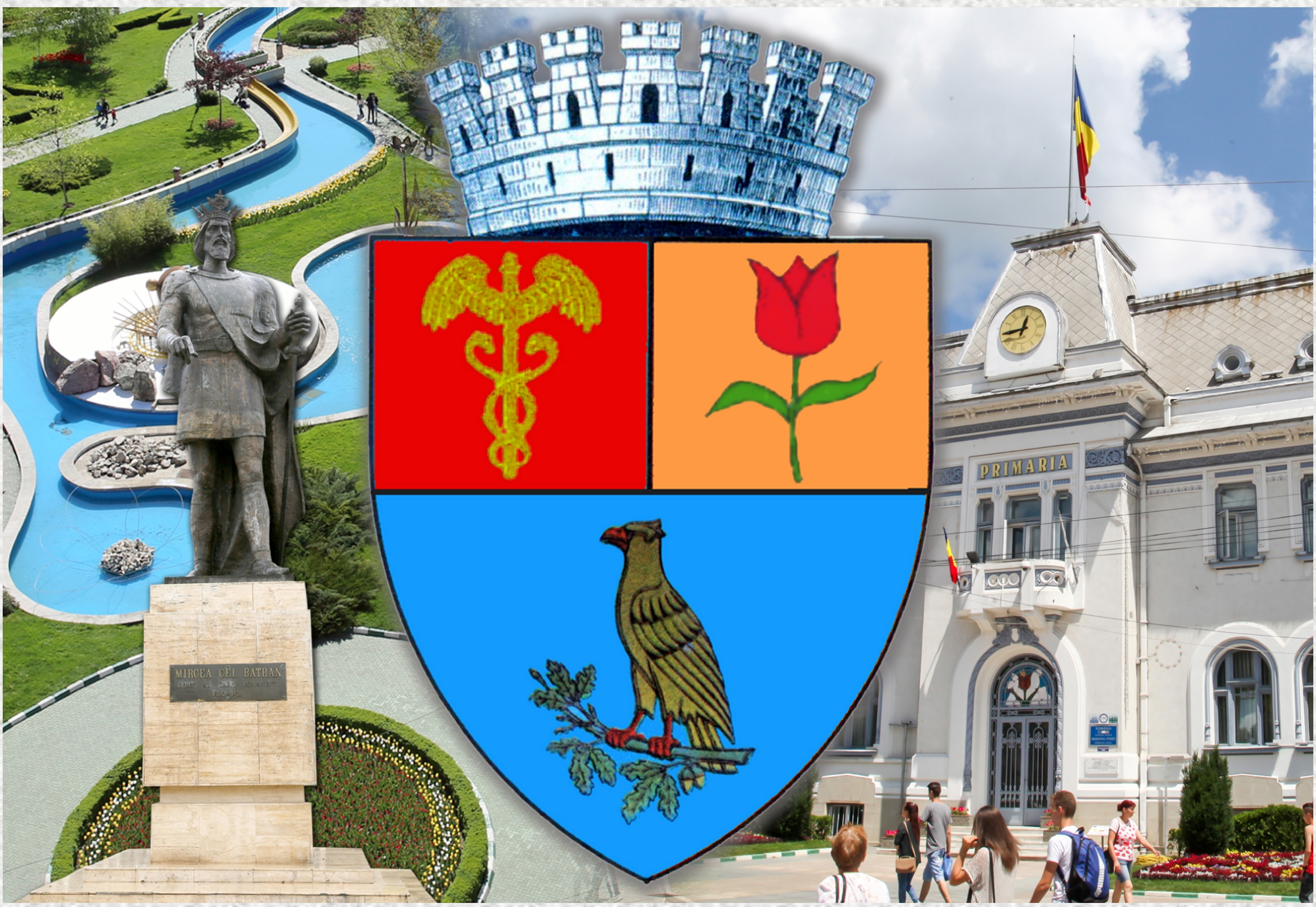
CUVÂNTUL ARGEȘEAN

revistă literară

Vultur ne-nfricat de strajă, ca o piatră de-ncercare,
Turnul neclintit de vremuri ca şi Mircea la hotare,
Cu coroana argintată, simbol sfânt de libertate,
Stema noastră e icoană, e lalea, e puritate.

(fotografie și versuri Alexandru Oprea)

mai 2019

CUVÂNTUL ARGEȘEAN

revistă literară, editată de **Filiala Argeş a Ligii Scriitorilor Români** şi **Centrul Cultural Piteşti**, sub egida căruia apare la fiecare două luni.

Anul II - Nr. 3 (7) 2019 **ISSN 2601 - 3851**

Președintele L.S.R. Filiala Argeș

Adrian MITROI

Revista este tipărită cu sprijinul financiar primit de la **Primăria Municipiului Piteşti**, prin intermediul **Centrului Cultural** al Municipiului Piteşti.

Redactorii acestui număr:

Responsabilitatea celor scrise revine în exclusivitate autorilor.

„Pentru a exista trebuie să fii văzut”

Managementul redacţional

-REDACTOR-ŞEF – *NICOLAE COSMESCU*

- SECRETAR DE REDACȚIE – *CARMEN SAITA*

- CONSULTANT VALIDARE – *GEORGE ENE*

- CONSULTANT VALIDARE – *GHEORGHE MOHOR*

- COORDONATORI DE RUBRICI:

„ÎNDEMNURI” – *CRISTINA ONOFRE*

„LICEENII” *(Palatul Copiilor)* – *SIMONA MARINEAŢĂ*

„TINERE SPERANȚE” – *MARIUS IONESCU*

- RELAȚIA CU PRESA – *PUȘA CHIRIȚĂ*

- DIFUZARE – *PETRE GHILENCEA*

Adresa redacţiei:

Piteşti, str. Calea Craiovei, nr. 2, bl. G1.

(Casa Cărţii)

Blogul filialei Argeş a Ligii:

http\\ ligascriitorilordinarges.

wordpress.com

Revista poate fi citită şi pe site-ul **Centrului Cultural Piteşti**, unde se găsesc şi înregistrările filmate ale cenaclurilor lunare.

Tiparul executat la TIPARG S.A.

Revista este deschisă spre publicare oricărui scriitor argeșean, consacrat sau aflat la începutul carierei.

Pentru corespondenţă, sau pentru a intra în posesia acesteia, folosiți: **cuvantul.argesean@gmail.com**

Adrian Mitroi

ORGOLIUL, PĂCAT SAU BINECUVÂNTARE? (II)

Obișnuiam să mă laud (o fi păcat?) cu faptul că ortodoxia română nu a avut niciodată nevoie de elemente impresionante, megalomanice pentru a convinge credincioșii că este cea mai onestă, cea mai sacră, cea mai apropiată de divin, cea mai pură confesiune religioasă (așa am crezut și, totuși, încă mai cred). Ea a primat și cucerit prin propovăduirea iubirii, bunătate, înțelegere, iertare, prin caritate, prin comportamentul altruist al celor care au îmbrățișat-o și prin calitățile preoților și călugărilor creștini ortodocși. Toate acestea au fost dovedite pe durata mai multor veacuri, ortodoxia câștigând adepți prin respect, prin adorație. Nu s-a impus prin războaie, dogme aberante, forme fundamentaliste, intoleranță, pedepse drastice, regie, ritualuri și recuzită impresionantă, apăsătoare (domuri uriașe, biserici și mânăstiri enorme, arhitectură sofisticată, ritualuri fastuoase cu costume ciudate etc.). Acum nu mai pot face această afirmație deoarece a apărut în sânul bisericii (A nu se confunda forma religioasă cu biserica!) ortodoxe române un element ce are câteva din caracteristicile negative de care v-am pomenit anterior: ,,Catedrala mântuirii neamului”. Unde? În țara în care a fost construită ,,Casa poporului”. Ironia este că sunt așezate una lângă alta. Oare, Catedrala a fost concepută și construită ca reacție de răspuns la apariția celeilalte clădiri? Groaznic, nu? Sau poate că pare așa doar din cauză că nu am eu acces la anumite informații? „Casa poporului” știu din al cui orgoliu a fost clădită, dar Catedrala...? „Casa poporului” trebuia să arate puterea unui dictator. Catedrala a cui putere arată? În niciun caz, puterea lui Dumnezeu. Clădirea a fost construită în țara și în timpurile în care s-au închis școli, când multe dintre cele rămase în picioare sunt deja în paragină. Unele, din cauza stării de degradare, pot fi considerate ca potențiale producătoare de victime (s-a întâmplat), și multe dintre ele nu au toate autorizațiile de funcționare. Am ajuns, oare, cu gândirea ca pe vremea lui Ștefan cel Mare care construia doar biserici și mânăstiri, pe când vestul construia și folosea universități? Biserica ortodoxă română a avut și mai are încă, trebuie să recunoaștem, un rol determinant în menținerea unității neamului românesc, spiritualității acestuia, dar cred că ne-ar fi prins mai bine mai multă știință pe meleagurile noastre mioritice. Interesant de văzut dacă, prin influența sa, va putea ține piept valului de „elemente novatoare, libertine” care au apărut în relațiile interumane (dacă aceia pot fi considerați oameni normali).

Și totuși, dacă nu ar fi fost orgoliul unui Burebista, Decebal, Menumorut, Gelu, Mircea, Iancu, Ștefan, Basarab, Mihai, Brâncoveanu, Bălcescu, Alexandru, Carol I, Ferdinand, Kogălniceanu, Titulescu, Antonescu, al multor altora care au făcut parte din neamul celor ce au trăit pe aceste meleaguri și care prin deciziile, devotamentul, curajul și deciziile lor au salvat, au unit și perpetuat acest neam, unde credeți că ar fi fost, dacă ar mai fi fost, acum nația română? Dacă nu ar fi fost orgoliul țăranului român care a ținut într-o mână cornul plugului și într-alta sabia; dacă nu ar fi fost orgoliul unui Eminescu, Arghezi, Maiorescu, Aman, Minulescu, Slavici, Porumbescu, Enescu, Brâncuși, Grigorescu, Luchian, Barbu Lăutaru, Anton Pann, Tănase și al multor altor cărturari, pictori, sculptori, artiști care au păstrat, înnobilat și introdus cultura românească în cultura universală; dacă nu ar fi fost orgoliul unui Racoviță, Vuia, Coandă, Minovici, Marinescu, Mincu, Antipa, Babeș, Paulescu, Poenaru și al atâtor oameni care au tras după ei carul științei românești, oare cine am fi fost noi astăzi? Chiar dacă se dorește acest lucru (!), nu se poate concepe, nu poate exista și nici rezista o societate formată din indivizi fără orgoliu. Natura umană are încastrată ca informație

de bază și acest element definitoriu pentru ceea ce înseamnă demnitate personală și de grup – omul, ca unitate individuală, structurală și funcțională a societății. Fără orgoliu omul ar fi mașină, piesă, componentă fără pesonalitate, înlocuibilă oricând și care poate fi reprezentată doar printr-un număr (atenție!), o entitate lipsită de inițiativă, de voință, de tărie de caracter, de dorința de a cunoaște, ar fi lipsită de scânteia aceea care poartă denumirea de **viață**. Omul ar fi inuman. Ar reprezenta o entitate care ar avea proprietatea de a fi o „cantitate neglijabilă”. Nu ar putea fi comparat nici măcar cu un animal, ci poate doar cu o legumă (iertare, a fost doar o expresie, nu vreau să ofensez nici măcar o plantă). Fără această componentă a psihicului uman, nu ar exista societate ci, poate, doar haită, turmă sau cireadă. Psihologia și sociologia reprezintă două fațete ale științei. Acestea se ocupă și cu studiul sentimentelor umane, căutând să găsească formule în care se pot introduce aceste necunoscute, pentru a se obține un rezultat ce se poate apropia de prezicerea comportamentului uman. Adică, vor să obțină o previziune din imprevizibil. Foarte greu, dar nu imposibil. Multe dintre cercetările făcute pe această temă au finanțare privată. Problema care se poate ridica imediat este următoarea: aceste studii, împreună cu rezultatele obținute, pot fi folosite împotriva omului sau îi pot influența acțiunile. Cui folosește? Gândiți!

Fără orgoliu, fără dorința noastră de a fi, a exista și a ne exprima ca națiune, de a rezista tuturor încercărilor de distrugere sau asimilare, neamul românesc nu ar fi avut, astăzi, 82% din genotipul strămoșilor care au trăit și au stăpânit acest pământ de multe mii de ani (studii foarte clare și relevante de paleogenetică). Fără orgoliu nu am fi rezistat ca nație, bătuți de uraganele migratorilor de prin stepele Asiei sau de aiurea, nu am fi rezistat ca o oază de românitate în oceanul de slavism.

Iată cum, orgoliul, termen ce reprezintă o proprietate eminamente umană, poate fi ori extrem de benefic, ori extrem de periculos pentru cel care îl exprimă și îl folosește, ca și pentru aproapele său. Nenorocirea este că, de cele mai multe ori, cei care dau greș în această speță nici măcar nu înțeleg că au făcut-o, din care cauză merg toată viața având agățată de picioare această piatră de moară sau, uneori, având această etichetă lipită de numele lor, chiar și după moarte. Poate că unora nu le pasă, dar dacă cei cărora le pasă, mai apucă, pe la bătrânețe, să acceseze înțelepciunea și să înțeleagă, până la urmă, cât au fost de inconștienți, ce povară au cărat și cât rău au făcut în astă lume, responsabili fiind de producerea lui, vă dați seama ce blestem cade pe capul lor în acel moment de trezire a conștiinței? Iar dacă te gândești că acei oameni nici nu pot să mai repare nimic și înțeleg acest lucru... Nu cred că poate fi suferință mai mare decât trezirea conștiinței și, implicit, crearea obligativității de a accepta, aposteriori, realitatea crudă produsă de acțiunile tale, rezultatele dezastruoase la care au dus acestea. Ce mai pot face acei oameni, în afară de a-și provoca o implozie a sufletului, conștienți fiind acum de ,,viața” pe care au trăit-o? Ce mai pot face acei oameni, în afară de a se căi și a se ruaga de Dumnezeu să îi ierte...? Nimic altceva! Asta deoarece au devenit perfect conștienți de răul pe care l-au provocat semenilor lor. Au devenit perfect conștienți de faptul că răul acela îi împiedică pe oameni să îi ierte și să îi uite. Doar au și acei oameni orgoliul lor, nu?!

Până la urmă, orgoliul este un sentiment, o stare a sufletului care trebuie bine înțeleasă și bine stăpânită. Altfel te săpâneşste el. Dacă te lași pradă acestui miracol-miraj, ajungi să nu mai percepi realitatea înconjurătoare. Trăiești într-o lume stăpânită și condusă de propriile tale (sau create de altcineva, dar pentru tine) oglinzi de fum, lume în care totul este altfel decât ar trebui să fie în mod normal, propovăduind un „adevăr” personal sau indus, nu pe cel universal, cel venit de la Dumnezeu. Nu ar fi prea grav dacă fenomenul te-ar afecta numai pe tine, ca element al mulțimii, deoarece biserici și sanatorii pentru psihopați există destule, dar dacă prin tine ar afecta omenirea... Tocmai acesta este motivul care impune un control nelimitat și continuu asupra sentimentului respectiv, control care trebuie impus de fiecare om asupra sa și chiar de fiecere om asupra celorlalți, prin relațiile interumane, prin iubire și prin ajutorul pe care îl poți acorda celui de lângă tine. Canalizarea acestui sentiment numai pe drumuri care conduc spre o evoluție pozitivă a individului, ca element, și a societății, ca întreg, demonstrează faptul că orgoliul controlat da și autocontrolat, este necesar și poate fi extrem de folositor, benefic chiar.

Oameni buni, fiți orgolioși, dar păstrați măsura impusă de bunul simț, respect, înțelepciune și de divin (smerenia)! Fiți orgolioși, dar impuneți-vă măsura, limita prin care vă puteți încă iubi aproapele ca pe voi înșivă, pentru ca aproapele să poată și el, la rândul său, să vă iubească!

George Ene

SINGURĂTATE CU PUI

La cap de rând,
Un bou cu ochi roșii caută strâmb;
Celălalt rumegă blând.
Țăranul dă să-și ascundă amarul
Sub zâmbet tâmp.
În spate, o arătură ciudată:
La semănat ciori de-a rândul...
Omul pare că-și pune cu ele porumbul.
Sub orizont se strecoară umbre grăbite –
Sperietori zăpăcite ori plictisite.
Aproape de casă, boii se-mpotmolesc în târziu.
Stăpânul se-njugă și el să-și scoată carul.
Lăcrimând, boii-i ling obrajii-amândoi
Să-i spele cum știu ei amarul,
Schimbând în iubire calvarul.
În fața porții, dracu-i ajunge cu ochii pe dos.
Îi ia la rost, furios:
- Ce-ați căutat în primăvara mea la arat?
Ați semănat cu ciorile mele amiaza mare!
Vă voi pune pe toți în frigare!!!
N-apucă să-și verse-ntreg focul...
Boii își scutură jugul, precum țăranii cojocul,
Și iau în coarne urâtul, borâtul.
Câinii urlă ca lupii și mârâie sub grimase
Singurătăți borțoase, căzute pe case.
Poetul adoarme-n livadă, sub un cais.
Țăranii-i cutreieră prin vene, prin vis.
Niciunul nu conjugă vreun dor la timp viitor...
Nemaiputând să îndure,
Satul își topește în lacrimi frumusețile-i pure.
Prea multe trădări, suferințe, minciuni,
așteptări...!
Pe unde-au fost la un loc
Om, animal, câmp, crâng și ape
Se-ntind, din aproape-n aproape, nisipuri înalte.
Peste pustietăți piuie pui de singurătăți.
De-atâta durut, până și umbra de sub picioare
Bate din aripi și umblă să zboare.
Visătorul nu mai scrie la carte.
De mâine se mută pe Marte –
O șchioapă de iad mai departe.
Acolo, sus, țestosul spumos
Se-mpământenește ritos,
Luând cu el întreg satul:
Aerul, apa, codrul, sapa, cântatul...
Și lasă oricui singurătatea cu pui.

TRENUL SINGURĂTĂȚII

Tren de noapte...
Bătăile inimii, mai tari decît ropotul roților.
Locomotiva trage pe sfoară gară cu gară,
Suflete după suflete, așteptări, depărtări...
La peroane, năluci zăbăuce.
Să scape, mecanicul își face repede cruce,
Nechează ciudat și le pierde în fum;
Pe drum, ușile se deschid
Cu scârțâit lichid, mieunat...
O umbră se-așează cu mine-n cupeu.
Vorbele ni se frâng între tu și eu,
Peste sens, peste-același ecou.
Presimt că arătarea de lângă geam
E tocmai singurătatea de care fugeam.
Cobor din tren, ca din întâmplare,
Să scap de-nfiorarea care mă doare.
Consult câțiva învățați; toți − rezervați!
Fiecare vede singurătatea ca pe-o himeră,
Înmulțind-o și-mpărțind-o cu zero.
Cercetez apoi oameni de rând;
Îi văd socotindu-se cu ea ca la târg,
Adunând și scăzând, lejer, apropieri,
depărtări...
Spre dimineață, trenul singurătății se-ntoarce...
Gâfâind, trage-n sens invers pe sfoară
Gară cu gară,
Gând cu gând, oftat cu oftat,
Răget de fiară...
La un macaz, mecanicul, blocat în propria-i
soartă,
E tras de acar pe linie moartă.
Se teme ca singurătatea din inventar
Să nu fie răpită de vreun tâlhar;
Acarului îi e frică de șeful gării;
Mie, mai degrabă, de semnu-ntrebării
Sub care călătoresc, suflete,
Căutându-te, minunându-mă, îndoindu-te.

AR ADÂNC ÎN ȚARINI DE GÂND

Primăvară peste curtea târzie...
Vântul leagănă-n fiece pom
Umbre, speranțe și poezie,
Iar mie-ntre pleoape, focuri și ape,
Surâs de opal
Peste răsărit și apus ireal...
Ar adânc în țarini de gând
Timp surpat de la Verde-mpărat,
Nostalgii bântuite de nerostite iubiri,
Cer albastru coborât din priviri.
Copilul plecat ieri din sat
Încă aleargă, de dimineață,
Cu soarele-n față, sub mărăcine
Drumuri de fluturi și de albine.
Curge atâta miază-noapte prin mine
Cum istoria printre ruine.
Înainte să dea în răscoale,
Stau în fața-i cu mâinile goale,
Mângâiat de-o blândă lumină,
Moale, parcă din plastilină...
Nu tu câine s-o latre, s-o sperie;
Nu tu greiere s-o perie, s-o fluiere;
Nici huhurezii s-o țiuie...
Doar din clopotnița veche –
Același picur de bronz cald în ureche...
Câtă iubire să ai,
Să-i spui necunoscutului *te iubesc*?!
În câtă disperare să dai,
Să-i strigi fugarului *te doresc*?!
Prin câtă credință să treci,
Să-i șoptești marmurei:
Mă-ncred în statornicia ta până-n veci?!

IUBIREA-I ADEVĂRATA POVESTE

La foc mic, într-al noulea cer,
Sub parfumul albastru al serii,
Greierii-și fierb bucuria și pier
Sub voalul tăcerii.
Pe gene, vis nemurit,
Cât cer azurit...
Mă trezesc înciudat.
Îngeru-mi pune în talere ce-am adunat:
Când minus, când plus...
Suflete, frământarea mea este
Cum mi se cântărește minus cu plus;
Aici și nu sus!
Dincolo, numai iubirea-i adevărată poveste.

ZBORUL SE ZBATE NĂVALNIC SUB ARIPA TA

Câine de urmă, amintirea ne-adulmecă pașii,
Oricât de neștiuți și departe-am ajunge.
Fără ea, singurătatea ne-ar frânge,
Bumerangu-și întoarce obrazul cu sânge,
Fiara rănită în tine mă plânge...
Cât de departe-aș ajunge, un zâmbet cald, mă străpunge.
În apărare-mi sare cu arcul o neuitare.
Umbra ei doare clipa care ne moare.
Sub privire, două cămile umile, tolănite la soare,
Rumegă, indiferente un soi de rumoare.
Le implor să mă rupă-n bucăți,
Inima să-mi ajungă la toți.
Cocoșatele, cu limbă de iască, nu vor să mă pască.
Din asfinți ies înger strivit.
Mirarea e lângă mine lacrimă în loc de-ntrebare...
Trimisul mă scutură-n vorbe-avântate:
– Frate, zidirile toate stau pe-amintiri:
Țări, case, iubiri...
Sub piatra lor odihnesc târzii veșnicii.
Adăpostește-ți între ele sufletul!
N-o să-l atingă fulgerul, tunetul.
Să te-nalți, luminează-ți blând cugetul
Și nu uita:
Zborul se zbate năvalnic sub aripa ta!

ANINAT DE MIROSUL CETINII

Împăratul verde călărește spre toamnă
Cu oastea înfrântă.
Într-o poiană, pictorul topește în ocru
Sufletul pădurii,
Unduinde spre miazăzi.
În rariște, brazii îi îmbie pe trecători
Să-și împrejmuie-acolo singurătatea –
Nu fiindcă ar prețui-o,
Cât să nu fie îngrădiți de ceilalți
Într-un revers de iubire.
Deasupra hotarului de culoare,
Cocoșul de munte încremenește-n chemare
Miezul nopții.
Tabloul își mistuie senin târziul,
Ca bătrânul sufletul –
Aninat de mirosul cetinii.

Al. Florin Ţene

Preşedintele Ligii Scriitorilor Români, Membru corespondent al Academiei Româno-Americane

Elogiul crimei prin prisma imanenţei tragicului din literatura populară - o eroare morală şi estetică (I)

Mitul Meşterului Manole, din balada cu acelaşi nume văzut ca elogiu adus jertfei de sine; al „Mioriţei" ca act al acceptării tragicului, adică asumarea conştientă a limitei; al baladei „Toma Alimoş", unde crima este justificată prin obţinerea dreptăţii în afara legii, inclusiv al celor creştineşti; la fel şi în „Cântecul lui Vălean", unde pe un fecior chipeş dar şi muieratic şi fără scrupule, o nevastă, îl ademeneşte cu bucate otrăvite, în urma cărora moare, în timp ce ascultă mustrările materne, este o eroare permanentizată de-a lungul istoriei literaturii române.

De la Alecsandri, Călinescu, Mircea Eliade, Dumitru Caracostea, Lucian Blaga, Z.Cârlugea, Horia Bădescu, pentru a enumera câţiva, au subliniat faptul că aceste bijuterii ale folclorului nostru au adus tragicul ca experienţă individuală sau colectivă la limita dobândirii conştiinţei „de sine prin tragic ca prilej cultural" (D.D.Rosca), în condiţiile când „tragedia este experienţă tragică conştientizată într-o formă artistică" (Gabriel Liiceanu).

Toţi aceşti exegeţi şi cercetători ai gândirii mitice în analizele lor eludează faptul,conştient sau inconştient, că nici o acţiune nu justifică crima chiar şi în folclor.Aceasta fiind „oglinda" mentalităţii unei comunităţi. Iar dacă comunitatea greşeşte nu înseamnă că are dreptate.

Pornind de la evidenţa că pînă şi în proverbe reducerea la tăcere prin ucidere se poate obţine dreptatea: „Cu mortul, decît viul, giudecată a avea mai lesne" („Proverbele românilor"de I.A.Zane), mă face să consider că în mentalul popular crima îşi găseşte justificarea în diferite forme mitizate şi mitizante, ca rezultat al unei lungi experienţe de viaţă şi nedreptate. Însă, a face din aceasta o temă, general acceptată de studiu în şcoli şi facultăţi, mă face să cred, după ce zilnic văd pe posturile de televiziune 4-5 crime (pe an se atinge o mie), majoritatea înfăptuite în mediul rural (acolo unde a fost leag[nul creatiei populare), să mitizeze un fapt real. Atunci la ce bun a mitiza crima lui Manole?

„Şi ea, vai de ea,
abia mai putea,
abia mai sufla,
dar tot se ruga
şi tot mai zicea:
Manole, Manole,
Meştere Manole,
Zidul rău mă strânge,
ţâţişoara-mi curge,
copilaşu-mi plâmge".
(fragment din balada"Mesterul Manole").

Să faci două crime este inaccesibil unui om normal. Cu discernământ. Dacă dorea să rămână nemuritor prin „zidirea sa", Manole trebuia să găsească o altă cale, nu crima. Nimic nu este durabil,din punct de vedere moral şi creştineşte dacă are la bază crima.

Interpretarea, la toate baladele pe care le analizăm,din punct de vedere moral şi creştineşte, prin „Creatorul" care „apare astfel ca o fiinţă ce-şi forţează limitele naturale, limitele omenescului „tinde, cum spunea Horia Bădescu „la condiţia divină", este un fals,fiindcă, aşa cum sublinia Nietzsche, Dumnezeu poate tot ce doreşte decât ceea ce substanţa primordială a sa îl obligă să vrea acest lucru pe când omul nu poate atinge „condiţia divină" şi nu are voie să ia viaţa altui semen chiar dacă se crede creator. Natura şi istoria sunt în mâinile lui Dumnezeu, nu detaliile lucrurilor sau evenimentelor. Acestea din urmă sunt la îndemâna omului şi contribuie sau influenţează viaţa acestuia, în mod pozitiv sau negativ.

(va urma)

Cristina Onofre

Alias Christine Bernadette Rousseau

A te impregna de universul poetic al Cristinei Onofre (Christine Bernadette Rousseau) înseamnă a fi transportat de particularitaţile unor imagini care vibrează într-o subtilă delicateţe.

Ea utilizează în mod fericit mirarea, surpriza, își ţese cuvintele de dantele de brumă, pentru a ne oferi şi mai bine visele sale diafane.

Textele sale sunt fără nicio înfloritură inutilă, fără nicio perifrază greoaie şi fără nicio încărcătură insipidă, verbul ei răsunând nestingherit în înalturile poeziei.

Poezia Cristinei Onofre (Christine Bernadette Rousseau), se identifică cu spiritual naturii, cu miracolul existenţei sub toate faţetele sale, hrănindu-se, parcă, din ciudate mistere, din magice impresii.

Michel Benard
Laureat al Academiei Franceze

Peste șesuri

Trena ploii
aleargă spre sud
făcând să cadă veșmintele
înflorite ale pomilor,
în timp ce tobele cerului
bat tot mai departe
peste șesuri.

Apa limpede a trupului tău

Venit de la râu,
umezeala proaspătă
a trupului tău
umple camera,
mi se așează pe frunte
și linia vieții din palma mea
se prelungește cu încă o cărare
ce are să treacă voioasă
peste clipa de acum
ca peste o apă limpede
precum sufletul unui înger.

O lume nevăzută a păsărilor

Ce mult e
de când zburam amândoi,
aripă lângă aripă,
purtând în noi pâinea
și sarea pământului
spre o lume nevăzută a păsărilor
în care cântecul, ca și roua,
ridica pleoapele transparente
ale diminețiilor.

Călătorie în jurul gutuilor

De atâtea ori am făcut
înconjurul gutuilor
încât trebuie să mărturisesc
fiecare cuvânt spus de ei,
de lemnul lor cald,
ce-mi amintește
de toamnele-egretă
ducându-mă întotdeuna
cu gândul
la o cronică de călătorie
în jurul gutuilor lumii…

Luase cu ea toată lumina

Nu-mi mai amintesc dacă zâna
luase cu ea
toată lumina pădurii,
știu numai că inima ei,
picura liniștit în zăpadă
urme ca de cireșe coapte.
Am înțeles de atunci
că, fără de rana iubirii ei,
cireșii n-ar mai putea exista.

Spic și lacrimă

Lacrimă și spic-
câmpul veștedei veri.
E ora când fluturii răsar
tot mai rar,
ora când sufletul meu
alergă să se mire…

Mai ușoare ca aerul

Cu multele lui glezne,
mai ușoare ca aerul,
un zmeur arde
sub o flacară stingheră din cer-
limbă ascuțită și fragedă
de animal tânăr
care vânează pentru prima dată,
coboară peste flori,
călcând locul unde mă aflu,
și risipind în aer petale-scântei,
lumini în rochii atât de albe.

Colț de aer

Într-un colț de aer
Îngerul copacului
plouă cu mine de mână,
înserarea
se strecoară
în adâncul cuvintelor…

Sfioasa dantelă

Sfioasa dantelă a ceții
se plimbă pe maluri de râu,
își răsfiră degetele
peste ierburi stinse,
în depărtare se vede
mugurul unui foc
spre care merge
să-și întâlnească
singurătatea întreagă.
În chip nevăzut
un arin o însoțește o vreme…

Grădinile acestei primăveri

Fumul dimineților
ca aburul iubirii de subțire
îmi dă de știre
că te afli
în grădinile acestei primăveri,
copacii fac reverențe,
voaluri negre
se revarsă peste ierburi,
umbrindu-le,
întunecându-le,
cu firul
trupului tău…

Mistreți de ploi

Mistreți de ploi aleargă
printre mesteceni,
se depărtează apoi
devenind tunet de vânătoare,
umblet prin frunze,
lan de sunet,
tomnatec și nesfârșit.

Rochia roșie a ploii

Sunt seară de pădure
venind cu trena de păsări
și semințe revărsate
din fructul călcâiului,
fac ziua să semene
cu floarea de fân,
umedă, înainte de cosit,
iar când îmbrac
rochia roșie a ploii în asfințit,
ca o aducere aminte,
aplec toamna
peste toți alunii din lume…

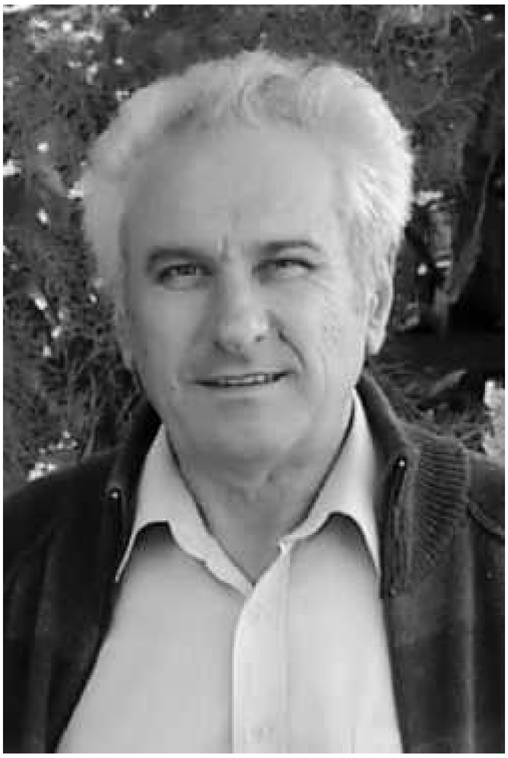
Subțire, aproape vegetal

Sângele meu subțire,
aproape vegetal,
trece prin argila roșietică
a dealurilor,
călătorește prin lemnul copacilor
ajungând în locurile în care
ploaia își lasă veșmintele
și dansează
sub cupola din cântece
a păsărilor.

Acoperit de cer

Lanul acoperit de cer
este un altfel de pui,
sub aripile unei altfel de păsări,
așteptând vântul
să-i deschidă ochii
și pofta de zbor.
El îmi va recunoaște
pasul cel răcoros,
și legănat, mersul lui
va fi mersul meu,
sub cuvântul verii,
în liniștire, din liniștire căzând
ca dintr-o floare de somn.

Nicolae Braniște

Despre toate

Despre toate-aș vrea să scriu,
Până nu e prea târziu,
Până lampa nu se stinge,
Flacăra începe-a plânge.

Despre iubirea de-o viață,
Despre dealuri cu verdeață,
Despre sufletul pustiu,
Despre codrul arămiu.

Despre al meu dormitor,
Despre-o noapte de amor,
Despre iubirea de veci,
Cu-nceput prin șaptezeci.

Despre mama, despre tata,
Despre cum ne-a iubit soarta,
Despre idolii bunici,
În veșmintele de-atunci.

Despre anii copilăriei,
Despre Prundu veșniciei,
Despre nopțile cu stele,
Despre gândurile mele.

Despre contemporanii mei,
Despre genii, despre idei,
Despre minele de aur,
Despre Cloșca din tezaur.

Despre neamul cu Columnă,
Într-o istorie pusă-n umbră,
Despre Carpații, sfântul altar,
În țara cu dușmani la hotar.

Despre vremuri, despre bine,
Despre rău, despre rușine,
Despre timpul care-a trecut,
Ca o clipă-ntr-un sărut.

Despre pomii ce-am sădit,
Până când n-am mai putut,
Despre locuri ce-am umblat,
Despre-n urmă ce-am lăsat.

Despre toate vreau să scriu,
Până nu e prea târziu!

Primăvară piteșteană

Lalele-și arată fața,
Pe alei de gospodar,
Sar în ochi, dimineața,
Zorii cerului la hotar.

În primăvara piteșteană,
Iar au înflorit lalele,
În glastra pământeană,
Cupe deschise de stele.

În aer plutesc culori,
Din altă dimensiune,
Printre spărturi de nori,
La iveală scot renume.

Natura vine peste noi,
Cu farmecu-i înălțător,
Soarele ne-aruncă văpăi,
Parfum din alt decor.

Raze ne-aduc ofrande,
Cupe cu stropi de lumină,
Tije zvelte în ghirlande,
Deschise de forță divină.

Timp fatal

Se culcă timpul, cu noi,
S-a săturat de vorbe,
Pe erese sprijină-napoi,
Ca pe niște proverbe.

Se simte vinovat de rele,
Loc nu mai are de-ajuns,
Speranța și-a dus în stele,
Printre astre în suspans.

Năuc vrea să se ascundă,
Printre vise ce-au adormit,
Umbrele vieții pe altă undă,
În care timpul nu a pierit.

Timpul, nu doarme ca noi,
Ca o iubită ne dezmiardă,
Iubirea o vrea înapoi,
Din ea nimic să nu piardă.

Timpul doar se culcă, cu noi,
N-adoarme, dar trezește,
Pași nu mai face înapoi,
Călugăr- trăiește în moaște.

Țara dacilor

Frunză cu patru anotimpuri,
În zbor peste Carpați,
Loc și-a găsit în timpuri,
Adăpost latin pentru daci.

Vântul a pus-o-n meleaguri,
Cu doine, balade și dor,
Între sulițe și steaguri,
În cânt de ciocârlie la izvor.

Pe scoarță a scrijelit soarta,
Cu gândul la vremuri noi,

La Dunăre și-a stabilit vatra,
După amari ani de război.

Însuflețită-și duce suferința,
Cu limbul veștejit de soare,
Sub ceruri unde-i credința,
Că seva sfântă îi dă vigoare.

Frunza cu patru anotimpuri,
Povestea și-a scris pe columnă,
Un tricolor peste pământuri,
Sub care-și duce viața demnă.

Frunza cu patru anotimpuri,
Pe plaiuri latine stăpână,
De vreme legănată și vânturi,
Țara dacilor, ni-i mumă.

Gând ascuns

De cine mă ascund, de cine,
De gândul meu cel păcătos,
Aș vrea să-l duc în mărăcine,
În țepii mari, cu țipăt duios.

Îmi zice să mă culc cu tine,
Frumoaso, cu părul bălai,
Să te iubesc, ca pe virgine,
Din Eden să-ți fac un plai.

Îmi zice să-mi dai zile senine,
Și nopțile cu Lună, strai,
Să-mbrace clipele divine,
Frumoaso, cu visul bălai.

Îmi zice să stau cu tine,
Sorbind ochii duși în visări,
Spre nesfârșitele lumine,
Pure sclipiri de după nori.

Eternitatea însăși

Eternitatea însăși,
Pe creastă de val,
Plutește viată iarăși,
Pe cântul de caval.

O Mioriță renaște,
Încondeind de Sus,
Oul roșu de Paște,
Învierea Domnului Iisus.

Sufletul duce ecoul,
Spre înălțimi sfințite,
Urmând curcubeul,
Pe drumuri infinite.

În ținutul astral,
Se-mpărtășește cerul,
Dintr-un pocal,
În care duhu-i eterul.

Câmpul de lalele

Se umple câmpul de lalele,
De doru-mpachetat în ele,
Se umple câmpul de culori,
De cupele deschise-n zori.

Priviri tânjesc după văzduh,
După fiori trimiși de Duh,
Priviri de nuanțe răsfață,
Cerul le dă cheful de viață.

Natura neobosită-n decor,
A dăruit o simfonie ochilor,
Flori în dansuri de cadână,
Alegorie din laleaua divină.

Primăvara, dulce nirvană,
Pansament de pus pe rană,
Leac de suflet, nepieritor,
Tulipe-a pregătit de amor!

Mai, în Trivale

Trivalea a-nflorit castanii,
Dând florii miros de văzduh,
Strada a-ncărunțit, ca anii,
Pe care se plimbă Sfântul Duh.

Timpul își vede de treabă,
Privirea încântă cu alb divin,
În candelabre a pus nalbă,
Din cer a luat câte puțin.

Au înflorit castanii, în Trivale,
Să schimbe decorul lui Mai,
Pe-alei să poarte pașii agale,
În liniștea pădurii, ca un rai.

Se destinde mirifica natură,
E vremea ei la-nchinăciune,
În flori adună pace și aură,
Doar, să le facem plecăciune.

Mai, ne cheamă în Trivale,
Din nou, să admirăm castanii,
Parfum să luăm de la petale,
Să numărăm, trecut-au anii.

Constantin Teodor Craifaleanu

Invitație

Haide, frumoaso, fii deșteaptă
Și vino lângă mine-*acum*...
De mâine, știi ce ne așteaptă –
Doar câte-o poză-n vreun album...

Astăzi e vremea-nlănțuirii!
Hai să ne conformăm și noi
Și peste baierele firii
Să trecem tandru amândoi.

Să ne iubim ca doi sălbatici,
Fără a scoate vreun cuvânt...
Nescrisele încă gramatici
N-or fi ivite pe pământ.

Să ne iubim ca două sfere
Ce rând pe rând se -ntrepătrund...
Să fim începători de ere
Care n-au capăt și nici fund...

Să fumăm pipa împăcării
Într-un sfârșit... sau vreun trabuc...
Și, până-n vremea re-ncărcării,
Eu să-ți fiu sclav și eunuc

Și să te apăr chiar de tine,
Să nu te-ntorci, cumva, -n trecut,
Iar cât ne va putea fi bine,
S-o luăm mereu de la-nceput!

Ultimul pas

A fost întâi clipa-ntâlnirii,
Când două inimi au simțit
Că-s prinse-n mrejele Iubirii,
Care încet le-a-nvăluit...

Au urmat clipe de tăcere,
Când vorba n-avea niciun rost,
Iar din priviri izvora miere –
Și nu era nimic anost.

Apoi, lungi clipe de rutină
Au instalat insidios
Peste oceanul de lumină
Un nor urât, întunecos...

Astfel, o clipă de Iubire
A devenit, practic, trecut...
Iar clipele de rătăcire
Firesc parcă au apărut...

Până la clipa despărțirii
Un singur pas a mai rămas...
Haideți, în numele Iubirii,
Să nu mai facem acest pas!

Erezie

Mi-a apărut o clipă-n buzunar –
O clipă ca oricare, nevăzută.
Cum a ajuns acolo, n-am habar...
Nu știu dacă-i frumoasă sau urâtă.

De-aș ști, măcar, de unde a venit,
Sau unde se va duce mai departe...
Poate la mine doar s-a rătăcit
Din zboru-i implacabil către moarte...

O fi venită pe cărări celeste,
Ori din străfundul negrului abis?
Aș vrea s-o „pipăi și să urlu: Este"
În realitate, nu doar într-un vis.

Poate e clipa *mea* de rătăcire
Din drumul meu cuminte, stabilit...
Sau e-o divină clipă de iubire
Pe care mi-o doresc un infinit...

Aș vrea, dac-aș putea, să o rețin
Măcar o firmitură de vecie,
Să umblu-n catastiful cu destin
Și s-o hrănesc cu stropi de Poezie...
Mă iartă Doamne, știu că-i erezie!

Început de primăvară

A înflorit magnolia-n Pitești
Și liliacul stă să-mbobocească...
O, Primăvară, cât de dulce ești
În rochia ta verde, tinerească!

Cum ne inviți la lungi plimbări agale,
Vrăjiți de frumusețile din jur,
Prin Expo Parc, prin Ștrand sau prin Trivale,
Pe unde noi idile prind contur,

Când se-ntețesc bătăile de cord
După vreo mângâiere, vreun sărut...
Și totul într-un fermecat acord
Cu tine, Primăvară, de-nceput...

O, cât aș vrea, frumoaso, să te fur
Și să te-aduc la mine pe balcon...
Și-n fiecare noapte de azur,
Să îți ofer câte-un poem plocon,
Să îți așez pe frunte câte-o stea...

Și-n veci să fii doar Primăvara mea!

Muzică divină

Se-aude-o muzică divină,
De șoapte cu parfum de dor,
Din Căi Lactee ce suspină,
Dar și din susur de izvor...

Se-aude-n creșterea tulpinii
Vreunui arbor secular,
Se-aude și când mărăcinii
Îți năvălesc peste hotar...

Se-aude-n picurii de ploaie
Când părăsesc norul matern,
Dar, și în stânca ce se-ndoaie
În fața timpului etern...

Se-aude și în orice soare
Când îi apare câte-o pată,
Se-aude și în depărtare
Când Universul se dilată...

Se-aude-n clipa care zboară
Și nu se-ntoarce, vai, nicicând –
Și-n lacrima care-ți coboară
Simțindu-ți sufletul arzând...

Se-aude-n fulgii albi de nea
Când se așează pe pământ,
Se-aude și când Dragostea
Ți-apare pe cărări de vânt...

Se-aude-n scânteieri de stele
Și în petale scuturate,
Se-aude-n gândurile mele
Care spre tine zboară toate...

Se-aude-n frunze și în iarbă,
Când tandru le mângâie vântul,
Se-aude-n raza Lunii albă,
Când nu-și mai are loc cuvântul,

Căci totu-i bine între astre,
Între noi doi și între fluturi...
Se-aude-n sufletele noastre
În liniștea dintre săruturi...

Nu uit

Nu uit clipele de extaz
Pe care azi nu le mai am –
O mângâiere pe obraz,
La care nu mă așteptam,

O licărire în priviri,
Pe care doar eu s-o percep,
Sau dulcile împotriviri,
Când mă făceam că nu pricep,

Ori zâmbetul abia schițat
Pe care-n mers mi-l aruncai,
Sau clipa când m-am îmbătat
Cu-al tău parfum cu iz de Rai...

Nu uit nimic din tot ce-a fost
Și, vai, în veci nu va mai fi!
Dar nici vremea când, fără rost,
Ignoram verbul ”A simți”.

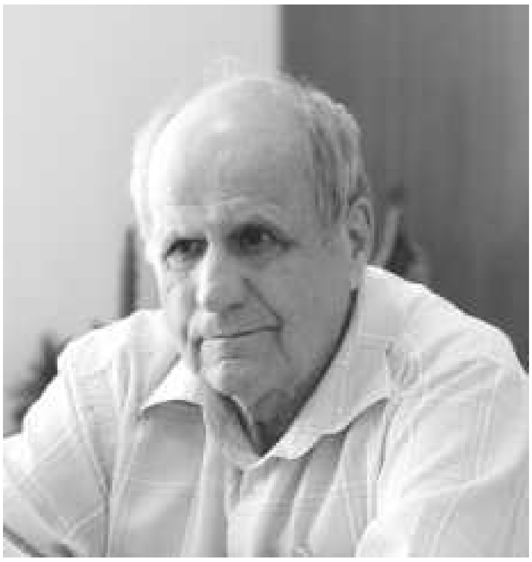
Nocturnă

Nu te-mbrăca, iubito, mai lasă-mă o vreme
Să-ți mângâi goliciunea cu focul din priviri,
Ferindu-te de rele, de frig și de blesteme,
Să-ncerc să-ți fac uitate trecutele iubiri!

Rămâi așa, frumoasă, cum ai venit pe lume,
Nimic să nu-ntineze divina ta făptură,
Să simt că ești creeată doar pentru *mine-anume*,
Încununând Frumosul din tainica natură!

Mai stai, te rog, o clipă, o oră sau o viață,
Să mă hrănești cu tine, cu ce visezi, ce faci,
Și dacă-o să mai vină, cândva, vreo dimineață,
Abia atunci, iubito, încearcă să te-mbraci!

Gheorghe Mohor

Ion PRIBEAGU şi Gheorghiu Dej

După cum se ştie, literatura română a avut numeroşi reprezentanţi ai genului satiric şi umoristic, prin astfel de creaţii urmărindu-se demascarea neregulilor de ordin politic, social, moral, educaţional în scopul îndreptării anormalităţilor (avariţia, prostia, aroganţa, demagogia, şarlatania, lăcomia, îmbogăţirea prin căi necinstite, parvenitismul, incultura etc.) într-o lume dornică de normalitate, ticluite astfel, încât să stârnească râsul şi buna dispoziţie. Unul dintre remarcabilii autori de texte umoristice, cronici rimate şi realizator de spectacole umoristice a fost Ion Pribeagu, pe numele său adevărat Isac Lazarovici, despre care s-a scris şi s-a vorbit prea puţin, deşi a descreţit frunţile sutelor, chiar miilor de cititori, ascultători ai emisiunii „Ora veselă", la Radio Bucureşti, spectatori ai teatrelor de revistă şi comedie, cărora le compunea scenariile. Însuşi celebrul Constantin Tănase a beneficiat de cupletele lui Ion Pribeagu, spre deliciul spectatorilor Companiei de Revistă „Cărăbuş". Glasul poetului-umorist s-a mai domolit odată cu instaurarea regimului stalinist, când şi celebrul actor şi director de revistă a pătimit enorm, plătind cu viaţa (se presupune) îndrăzneala de a fi continuat să satirizeze orânduirea impusă de către ocupanţii sovietici. Am relatat detalii într-un articol anterior, postat şi pe facebook.

Din cauza cenzurii, mai mult şi a sărăciei, îndrăgitul poet, prozator şi epigramist, născut într-o familie evreiască în localitatea Suliţa Modovei (amintindu-ne că aici s-a născut şi scriitoarea Vavila Popovici, stabilită acum în SUA), a cerut autorităţilor comuniste, prin anii 50 ai veacului trecut, să emigreze în Israel, motiv de a fi fost scos din breasla scriitoricească, nerecunoscându-i-se talentul şi valoarea de scriitor, deşi volumele îi erau epuizate imediat după apariţie. Remarcat de N.D. Cocea, colaborase şi la publicaţiile: „Caricatura", „Pardon", Rampa", „Adevărul literar şi artistic"etc. Publicase volumele de versuri umoristice: „Picante"(1912), „Vârfuri de spadă" (1915), „Bucureşti noaptea"(1922), „Strofe ştrengare"(1933), „Cartea de Aur"(1933), „Miere şi venin", „Poante de foc" (1963) etc. A compus versurile celebrei melodii „Zaraza", pe muzica argentinianului Benjamin Tagle Lara. (Aflaţi despre legendara dramă din perioada interbelică a frumoasei Zaraza, în care sunt implicaţi vestiţii interpreţi Cristian Vasile şi Zavaidoc, din volumul lui Mircea Cărtărescu „De ce iubim femeile?").

Întâmpinând dificultăţi în îndeplinirea dorinţei de a părăsi ţara, Ion Pribeagu a hotărât să adreseze o petiţie conducătorului de atunci al partidului şi al ţării, Gheorghe Gheorghiu-Dej, dar nu oricum, ci aşa cum ştia el mai bine, în versuri hazoase. Reproduc un fragment: „...Am un fiu în Palestina/O mândreţe de flăcău,/Singurul băiat al meu,/Ce ma-şteaptă cu ardoare;/Am şi viză de intrare,/Am depus actele toate,/Am bilet de sănătate/Şi fotografii recente,/Cazierul cu amprente/Plus biletul de vaccin/Că n-am fost supus străin;/Note bune la purtare,/Ordinul de concentrare,/Act de naştere-al lui tata,/De la fisc pe cinci ani plata./Anexez aici chitanţa/Că-s la zi cu Manutanţa,/Am dovadă de la „Sacra"/C-am trăit bine cu soacra,/Că n-am bloc, nu am moşie,/Că n-am stat la puşcărie,/Că n-am fost nici beat, nici mort;/Am şi act de cununie/ Şi-mi mai trebuie-o hârtie: Paşaport!

Cum era firesc, Gheorghiu-Dej a prezentat scrisoarea Biroului Politic al C. C. al P.M.R. Râdeau toţi: Ion Gheorghe Maurer, Al. Drăghici, Gh. Apostol, Chivu Stoica. Doar Iosif Chişinevschi nu râdea. – Mă, tu de ce nu râzi ? l-a întrebat Dej. Politicianul comunist a răspuns: - E un duşman al poporului şi al ţării, acest Pribeagu, tovarăşe Dej. – Mă, ce fel de ovrei eşti tu, când n-ai pic de umor"? Dacă e duşman al poporului, să plece! Propun aprobarea cererii!

Şi cererea i-a fost aprobată. A biruit umorul, a biruit cuvântul! Ion Pribeagu a fost convingător.

Umoristul a părăsit România, dar a fost scos din viaţa publică. În Israel, a continuat să publice alte poezii şi texte pentru spectacolele de revistă, publicate în suplimentul „Cronica ritmată" a cotidianului „Viaţa noastră" din Tel Aviv. După moarte (1971), i-au apărut şi alte cărţi de satiră şi umor, între care volumele: „Treanca-fleanca, mere acre" (1972), „Trei nasturi.

Poezii impertinenete” (1973), ”Mic şi al dracului”(2005), „Foaie verde caltaboşi, măi suntem nişte scârboşi” (2012). Celebrul actor de revistă Mircea Crişan i-a pus în scenă spectacolul de mare succes „A fost mic şi al dracului”, bazat pe textele umoristice ale compatriotului său. Neuitate fie-le numele, ca şi creaţiile acestor înalte spirite!

Testamente literare

În „Dicționarul explicativ al limbii române” (DEX), testamentul poartă definiția de „act juridic unilateral, revocabil cât timp testatorul este în viață, prin care cineva își exprimă dorințele ce urmează a-i fi împlinite după moarte, mai cu seamă în legătură cu transmiterea averii sale.” Poate fi vorba chiar și despre averea spirituală, cum ar fi dorința scriitorilor, ca opera lor să fie transmisă generațiilor viitoare, păstrându-se, totodată, identitatea limbii române, ca pe identitatea noastră. Să alungăm, adică, formele snobismului lingvistic al celor occidentalizați, plictisiți de limbajul autohton, păstrând cu sfințenie memoria limbii române, cum ar spune scriitorul-lingvist și poet, distinsul prof. univ. dr. Ion Popescu-Sireteanu, autorul volumelor: „Termeni păstorești în limba română”, „Limbă și cultură populară”, „Cuvinte românești fundamentale”, „Memoria limbii române”, în 4 volume, al altor construcții lingvistice cu valoare științifică și originală. În cugetările sale, psihanalistul Victor Duță apreciază că „*limba este cheia fermecată cu care deschizi o țară și cunoști un popor*”.

Limba este „*rodul cel mai puternic, dacă nu chiar temelia societății, care se confundă și se identifică cu naționalitatea și cu memoria părinților, cu leagănul, cu mama... Zicând acestea, ca român, simțesc o caldă emoțiune,* considera B.P. Hasdeu, adăugând: *limba nu poate fi studiată decât în legătură cu istoria, cu întreaga viață socială, materială și spirituală”.* Nu putem uita elogiul adus limbii române de către preotul-poet Alexei Mateevici (1888-1917): „*Limba noastră-i limbă sfântă/Limba vechilor cazanii/Care-o plâng și care-o cântă/Pe la vatra lor țăranii...*” Întâlnim în poezia acestui înflăcărat patriot și un îndemn testamentar: „*Înviați-vă dar graiul,/Ruginit de multă vreme,/Ștergeți slinul, mucegaiul/Al uitării-n care geme//Strângeți piatra lucitoare/ Ce din soare se aprinde/Și-ți avea în revărsare/Un potop nou de cuvinte...*” Pentru ca limba să devină „*dulce ca un fagure de miere”*, vorba lui Eminescu, au contribuit lingviști și filologi, critici și istorici literari de înalt prestigiu cultural, împlinind testamentul lui Ienăchiță Văcărecu: „*Urmașilor mei Văcărești!/ Las vouă moștenire/ Creșterea limbii românești/ Și-a patriei cinstire!”*. Nu putem trece cu vederea „Testamentul” poetului Tudor Arghezi, lăsat fiului său: *Nu-ţi voi lăsa drept bunuri după moarte/Decât un nume aşezat pe-o carte...”* Întregul „Testament” arghezian e o profesiune de credinţă faţă de actul artistic, o pledoarie pentru limba noastră strămoşească, poetul aducând la rang aritistic expresii mai dure: „*Din bube mucegaiuri şi noroi/ Iscat-am frumuseţi şi preţuri noi”*.

Scriitoarea franceză de origine română, Elena Văcărescu, nepoată pe linie directă a lui Iancu Văcărescu, fiica diplomatului Ioan Văcărescu și a Eufrosinei Fălcoianu, a lăsat Academiei Române o mare parte a averii Văcăreștilor, printr-un testament poematic, scris în ziua de 5 noiembrie 1945, în scopul promovării artei literare: „*O, Văcărești iubit, când va veni ceasul în care harul minunat de-a admira și de a mișca inimile va suna din nou în lume, când eu nu voi mai fi decât o biată amintire, țărnă fericită de-a se amesteca în armonia a toate, tu vei avea la sânul tău încă poeți. Ei vor veni să-și îmbogățească lirismul lor la tine. Ei vor avea seri violete, ore trandafirii, ”Fântâna Corbului” și celelalte puțuri și ierburile sălbatice sub ruinele legendelor. Poeți și umbra mea firavă printre ei. Scriu în dimineța zilei în care eu, prin testament, am lăsat partea mea din parc și din casa de la Văcărești, și câteva hectare Academiei Române, cu îndatorirea de a găzdui la noi în fiecare vară câțiva poeți*”. Din păcate, demolatorii valorilor spirituale şi materiale ale regimului totalitar au păstrat doar „ierburile sălbatice sub ruinele legendelor...”

În contextul rândurilor de faţă, prezentăm şi Testamentul patriotului unionist, C.A.Rosetti, adresat celebrei sale soţii, Maria Rosetti:

Exprim soţiei sentimentele mele de recunoştinţă pentru bucuriile de tot felul ce mi-a dat în toate zilele şi la orice oră de la 31 August 1847 şi până azi.

Dacă sufăr fiindcă plec, e numai fiindcă ea va suferi de această despărţire. O rog, dar, să facă pentru mine acest sacrificiu, de a-şi stăpâni durerea şi de a continua să răspândească seninătatea în jurul alor noştri. Cred că fiica şi fiii ei vor lupta cu putere, spre a face ca să nu vadă un singur minut că nu mai Sunt lângă ea. Cred că o statornică iubire o va mângâia...

Nicolae Cosmescu

„URMA UNUI PAS”, la Pitești!

Numele v-ar putea face să cădeți în capacana de-a crede că este vorba de vreo acțiune de tip Sherlock Holmes. Sau de vreo lansare de carte. Nimic din toate acestea. ”Urma unui pas” este denumirea unei expoziții de artă, al cărei vernisaj a avut loc la Pitești, desigur, pe 28 martie. Și care loc era mai potrivit pentru a găzdui-o, dacă nu Centrul Cultural Pitești?

Autoarea este cea mai mare și mai cunoscută creatoare din domeniul artei decorative din România, doamna Mariana Frătița, membră a Uniunii Artiștilor Plastici.

M-am numărat printre privilegiații prezenți la vernisaj. Și dacă la alte expoziții de arte vizuale am mai lipsit, acum nu-mi puteam permite. Mi-aș fi întrerupt obiceiul de a fi prezent la toate evenimentele artistei, în trecerea sa prin urbea noastră.

Sunt un mare admirator al lucrărilor sale, fiindcă realizarea acestora impune artistului, ca o condiți *sine qua non*, să posede o imaginație fecundă, debordantă, mult peste medie. Iar eu am o considerație deosebită pentru cei ale căror creații (literatură, arte plastice etc.) se bazează mult pe imaginație. Aceștia sunt adevărații creatori. Ceilalalți vin după. În plus, ca să fie corect înțeleasă, arta decorativă solicită celor care o privesc un serios exercițiu de imaginație.

Dacă ați încercat vreodată să vă atingeți umbra, sau urma pașilor, sau chiar dacă nu ați făcut-o, rezultatul ar fi fost același, nu ați fi simțit nimic. Fiindcă ambele sunt total imateriale. Ei bine, doamna Frătița a reușit să redea, sub forma sublimă a artei sale, **urma unui pas**! Și a făcut-o chiar tridimensional! Pentru aceasta, ca și pentru celelalte exponate, absolut remarcabile, o felicit și sub această formă!

Expoziția a bucurat privirile și a încântat spiritele celor prezenți. Din păcate, acest eveniment de excepție a fost efemer. Câteva ore mai târziu exponatele erau în drum spre altă localitate, datorită caracterului itinerant al acesteia.

O așteptăm să revină cu o nouă expoziție la Centrul Cultural Pitești, instituția cea mai reprezentativă a domeniului din acest perimetru geografic.

Simona Vasilescu

Tăblițe scrise

Din roua soarelui buclat portocaliu,
Copilăria mea prin trandafiri, o ştiu −
Dulceaţă în borcane pentru noi
Şi pentru rudele plecate ca eroi!

Îmi amintesc că am trimis scrisori
Copiilor întrepătrunși de zâmbete din flori
Crescuți cu drag, ca mine, iubind ţara
Străbunilor ce-au descărcat povara!

Atunci, nu-nţelegeam că împreună
Putem să creştem codrii falnici până-n lună.
Dar, am privit prin ochii de copii,
Care iubesc și se-mplinesc prin poezii,

Ori, intră-n ape limpezi, să se joace
Cu vietăţi care-au venit să-mpace
Rumoarea omenească asaltată
De îngrădiri prin forţa-ntunecată.

Azi, transparenţa ne conduce-n sori
Și ne-nvârtim desfăşuraţi prin nori,
Lăsând ca tunete şi fulgere trecute
Pe tălpi, copilăria s-o sărute

Şi să respire colbul ca şi prana
Ce-nchide suferinţa, dorul, rana
În miliardele de cărţi cu scoarţe noi,
În care scrieţi zilnic pe tăbliţele din voi !

Din raza soarelui neamului meu,
Aţi coborât voit, cu merite de zeu,
De-acum, noi taine-ntrepătrund portaluri.
Îmbrăţişând lumina ascendentă-n valuri!

La tinerețe

Prin trecătoarea strânsă între mai multe felinare,
Cu trupurile-ntinse pe lemnul curat şi lăcuit
Şi buzele lipite de sori arzând prin portocale
Cojite şi zemoase, prin valuri de iubire au venit....

Când frunzele-n copacii cuprinşi de răscolire
S-au rânduit să zboare cu nori de păsări vii,
Am căutat răspunsuri prin cartea cu iubire,
Simţind că am un suflet de barză cu copii.

Îmbrăţişarea caldă a celor doi, din seara
Mirosului cu lemnu-ncălzit pe săturate
A redeschis portalul prin care, toată vara,
Ciripituri de noapte se-ngână-n nuanţate şoapte.

Aşa cum din picioare dă pasărea pe roată
La moara de făină păstrată de mai mulţi nepoţi,
Aprobi, imprimi cadenţa prin dragoste scăldată
Şi nu-ţi ajunge viaţa s-o-mbrăţişezi când poţi !

Fii vesel, când ţi-e bine, aleargă prin cireşi,
Culege diamante-ngheţate din pământ,
Îmbrăţişează lacul sub trecători şi ieşi
Să mă iubeşti în iarbă, ca să te simţi fierbând!

Schimbările pământului

Mâna aerului a adunat cafenii căprioare zburătoare,
Le-a așezat timid pe palma pământului unduitoare,
Ele s-au adăpat zâmbind din mâna apelor curgătoare,
Și s-au privit transparent prin mâna focului, iubitoare .
Mâna aerului a spulberat cenușa din vatra spațială
Și sărutând mâna de pământ aspră, practică, loială,
A-mpins pietrele cascadei cu mâna de apă specială,
Cuprinsă fiind entuziast de o mare petrecere teatrală.

Pierderea înțelegerii ușoare a ceea ce se-ntâmplă acum,
Aduce mâinile nevăzute peste albastra tâmplă din fum
Și chiar pe scena munților palmari crescuți ca în album,
Formele viitorului culeg puteri din infinit, modele de volum...

Tablou cu talente

Femeia care fotografiază vântul
Are o ladă cu pălării lângă munte
Și stă-n genunchi, în cer, ca să-ncadreze
Și coada câinelui... și valul... și rucsacul...

O vrea în cadrul verii
Și pe fata ce croșetează jos, pe plaja cu girafe.
Îl vrea pe omul care-a sculptat în munte
Un lanț cu zale aurii din valea murilor și până-n vârf.

De-acolo, din înalt, cascada sunetelor vii
Redă o melodie prin vocea ei,
A fetei dansatoare ce-a adus
O nouă melodie din înalt.

O muzică la harpă și la nai
Cântată chiar de ea în timpuri vechi.
Pianul o așteaptă într-o grotă cu bursuci,
Cu toba indiană, cu țambal, orchestra-i pregătită!

Mai întâi, femeia fotograf va cultiva
Un strat de ceapa verde, de cartofi,
De mazăre, de morcovi, păstârnac,
Porumb și grâu, fasole pe arac...

Și toate astea intră în mare tablou
Pe care îl pictează omul nou!

Suflet blând

Ești frunză sau fluture-ntors
Pe fusul din lemn care-a tors energii
Spiralate prin torul urechii suiș,
Ascunziș între noapte și zi
Indigo... curcubeu...cristalin
Și balsam pentru neamuri ce vin
Prin copii deblocați de vechi amintiri !

Toți aduc într-un spațiu curat
Al mentalului pur dedicat infinit
Lumii noi fără temeri și fără-nchistări,
Flori de aur : pe câmpuri, pe mări, curajos,
Tot ce este în noi maiestuos, univers
Receptiv printre fusuri înalte-n rotiri !
Suflet blând, ascendent, acceptăm noi petale-iubiri!

Aurel Hernest

ÎN CHIRIA TIMPULUI (III)

(fragment)

Boalcă, Guriță și... Doamna roz

La capătul satului, ultima casă avea fereastra încă luminată. Dincolo, islazul începea cu o fântână în fața căreia, deasupra unei bălți mereu umedă, se afla jgheabul pentru adăpat vitele. Aici era locul de întâlnire al tovarășilor de drum când plecau spre Vlașca. Se așteptau răbdători unii pe alții, așa cum se înțeleseseră, timp în care strângeau chingile hamurilor și căpestrele și puneau apă în jgheab, săturându-și caii, iar pentru ei umpleau urcioarele de băut.

Boalcă însă era unul dintre ciufuții satului... A făcut și el popasul la puțul cu ciutură unde și-a adăpat caii săi frumoși, ale căror nume le țin mine și acum – Corbu și Murga – apoi și-a luat provizia de apă. Dar neașteptând pe cineva, s-a cocoțat în gura coviltirului, a șfichiuit biciușca deasupra lor și, făcându-și cruce, a zis: „Dă, Doamne, spor și pace!”.

„Deși osteneala zilei ar fi trebuit să mă doboare și să mă facă să hotărăsc neapărat un popas, mergeam prin noapte ca unul d-ăla de n-are somn. Oricum, dacă m-ar fi învins, nu cred că până la prima geană de soare mi s-ar fi întâmplat ceva; caii cunoșteau drumul, iar rarele mașini care se perindau după miezul nopții mă ocoleau, pe după felinarul aprins în stânga căruței. După un timp, barba începu să-mi cadă în piept din ce în ce mai des iar eu, abia privind prin slaba deschizătură a pleoapelor locul pe unde treceam, m-am lăsat furat de legănatul căruței și o vreme am dormit stând în gura coviltirului; știam că până ce voi ajunge în apropierea orașului cel mare, mă trezeam neapărat. Atunci, oprind caii, le puneam pe cap gălețile cu boabe și în timp cei ei le mestecau zgomotos, uma să arunc doi pumni de apă pe față și să beau o gură bună din urcior.

...Am luat-o pe Murga de dârlog și, cu grijă, am condus căruța prin orașul încă amorțit. Dacă negustorii din prăvălii nu s-ar fi agitat ceva mai mult, ai fi zis că treceai printr-unul părăsit: rar întâlneai vreun trecător, iar ferestrele abia se luminau. Nu mă miram de nimic pentru că de ani și ani, ba uite că și anul acesta, totul se petrecea după cum plănuisem: când soarele va începe să dogoare fundul căruței, urma să mă aflu neapărat în apropierea fântânii Mătușii, loc de popas pentru olari și pentru vlăsceni.

Și totuși nu trebuia să părăsesc orașul până ce nu cumpăram ceva... Pentru cineva...

<<Să-mi aduci ceva frumos! îmi strigase Garoafa, înainte a o părăsi. Că și eu, vezi cu ce te aștept...>> a adăugat, prinzându-și sânii în palme și făcând gestul de a mi-i dărui. Ca să nu mai spun despre buzele trandafirii pe care și le țuguiase, de parcă ar mai fi vrut un sărut de la mine. Îi zisesem doar: <<Bine.>> și mă furișasem repede pe poarta ei. N-aveam nicio obligație, pentru că îi plătisem ora de dragoste, așa cum auzisem că e tariful: cu bani și cu ce-mi mai rămăsese în oala cu carne în untură luată de acasă. Dar, pentru că de atunci îi tot vedeam aievea chipul frumos, cu buzele cerând sau oferind săruturi, parcă aș mai fi încercat și în chiria de acum încă o oră de plăcere. Deși, Puia... Puia aflase, și încă destul de multe...

Imediat ce am făcut la dreapta pe strada care ne scotea din oraș, am oprit caii și am dat să mă urc în căruță; atunci privirea mi-a fost atrasă de trupul rozaliu, frumos îmbrăcat, al unei femei care se arăta prin geamul unei prăvălii. Mi s-a părut că se uită cu interes înspre mine, ba, parcă îmi făcea și cu ochiul. Nu știu de ce, dar gândul m-a dus imediat către Garoafa, țiganca, cea care mă aștepta departe de aici, într-un sat din adâncul Vlașcii, cu perele sânilor și cireșele buzelor mai parfumate decât orice... Eram sigur că nu putea fi ea, dar uite, pentru că îmi făcuse semn cu pleoapele, am căzut în plasă și am zis că dacă, tot am prilejul, să-i spun acesteia: << Sărut-mâna!>>.

Am tras căruța pe trotuar, am pus o mână de fân sub botul cailor și am intrat în prăvălia întunecoasă unde pătrundeau sfios primele raze ale dimineții. Ușa a scârțâit puțin, iar eu am trecut cu grijă pragul. Era un magazin unde se vindeau tot felul de mărunțișuri, iar mirosurile amestecate te zăpăceau: săpunuri, biscuiți, rahat, măsline, stofe, încălțăminte din piele sau cauciuc, iar dinspre podea se ridica un damf ușor de petrol de lampă.

Am salutat-o după cum hotărâsem dar, nerăspunzându-mi, mi-am scărpinat părul, apoi mi l-am așezat cu palma, așa pe nevăzute. Încurcat de-a binelea de tăcerea femeii din dreptul vitrinei am început să cercetez marfa din tejgheaua cu geamuri și rafturi, tot trăgând cu ochiul la cea care mă ispitise să calc pragul prăvăliei. Părea că stă în picioare și pe lângă faptul că era bine îmbrăcată, aranjată cu sulimeneli pe față și la buze, într-o palmă roză, delicată, ținea un săpun și o cremă de frumusețe pentru femei, iar în cealaltă, întinsă, de parcă ar fi vrut să mi-o dăruiască, o pereche de ciorapi de nailon, subțiri, țesuți parcă de păianjenii de casă.

I-am făcut semn că deocamdată vreau să mai privesc prin magazin și, după câtva timp de cercetare, simțind răceala femeii, mi-am zis mi s-a părut c-ar fi interesată de mine și că ar trebui să-mi văd de drum. Ce nevoie aveam de ea? Dacă treaba mergea bine, nu deseară, poate nici mâine, dar poimâine seară puteam fi în patul Garoafei care mă aștepta caldă, cu buze, dacă nu așa de roșii ca ale ăsteia, mult mai nesățioase, cu brațe, nu atât de roz, ci arămii, dar calde-fierbinți... chit că trebuia să bag mâna în căptușeala vestei de molton... Așa mi-am amintit de cererea țigăncii și parcă vrând să-i fac în necaz femeii din prăvălie care nu voia să se întoarcă spre mine, am început să mă scotocesc în buzunarul ascuns și, când am prins între degete bancnotele, am zis trufaș, indicându-i cu degetul marfa pe care o ținea în palme: <<Drăguță, aș vrea să-mi dai un săpun la fel, o cremă d-asta sau mai scumpă și o pereche de ciorapi, taman ca ăștia. Dacă-s buni de mata, atunci sunt buni și de drăguța mea, Garoafa! Dar, hai, mai repede, că am lăsat caii în soare și poate pleacă!>>.

Femeia n-a scos niciun cuvânt și nici nu s-a mișcat. Privea spre stradă, de parcă aia era treaba ei. Când am reușit să scot banii, dinspre fundul prăvăliei, dintre rafturi, a apărut o aschimodie, ce părea a fi bărbatul ei. M-am speriat și chiar m-am dat doi pași înapoi, dar când a ridicat capul și i-am văzut fața plină de zâmbet am rămas pe loc, mai ales că din câteva mișcări a luat din rafturi ceea ce-i cerusem și mi le-a pus într-o cutie colorată care i-a făcut plăcere Garoafei. <<Să vă dau și niște bomboane fondante?>> m-a întrebat cu glas mieros, în timp ce îmi întindea restul la bancnota mare. Din spatele rafturilor pișicherul auzise tot ce-i spusesem femeii din vitrina prăvăliei. Mi-am zis că ar fi bine să-i duc și ceva dulce Garoafei, așa că am dat din cap, trăgând cu coada ochiului spre cea care încă stătea nemișcată. <<He! m-am trezit vorbindu-i în gând, dacă erai mai interesată, data viitoare poate îți făceam și ție un cadou... Că, nu cred eu că piticania asta te ține în puf!>>.

Am ieșit, zicându-i bărbatului scund și slab; <<Vânzare bună!>>, iar ei încă un <<Sărut mâna!>> apăsat, ca aducere aminte că într-o dimineață devreme, galantul Boalcă a trecut prin prăvălia lor și a cumpărat daruri pentru amanta sa cu piele mai arămie...

Afară, soarele inundase cu lumină strada, iar caii, care culegeau ultimele fire de nutreț, își scuturau tot mai nervoși capetele, semn că le era sete... Le-am așezat căpestrele și hamurile și am mai tras o privire înspre femeia din vitrină. Ciudat! Doar dintr-o anumită poziție părea că-mi face cu ochiul! Dar, și mai ciudat, mi s-a părut când omulețul, care-mi pregătise cadoul, s-a apropiat de ea, a cuprins-o în brațe și a mutat-o ca pe un nimic ceva mai încolo, lăsându-mă cu gura căscată. Nu-mi venea să cred cât de puternic era! A luat o cârpă, a șters praful din jurul ei, cutia cu săpun, cea cu cremă, a scuturat ciorapii și a pus apoi totul la loc. E clar că-și iubea femeia, mi-am zis. Apoi tot în brațe a pus-o la locul ei, a mângâiat-o pe creștet țuguindu-și buzele în semn de sărut. Când m-a văzut cum mă holbam la ei și, parcă vrând să-mi facă în necaz, chiar și-a le-a lipit de obrazul roz cu pomeți roșiatici, după care mi-a făcut semn de rămas bun cu palma-i micuță... Am ridicat și eu biciușca și am fluturat-o ca răspuns, după care, cu calul de căpăstru, am scos căruța în stradă.

Mai aveam puțin de mers pe jos. În față, orașul se sfârșea printr-o închipuire de case înghesuite, vopsite neglijent, dar cu grădini sufocate de pomi și flori, înșirate de-a lungul unei străzi drepte care se sfârșea direct în câmpia cu care începea Vlașca. De-aici veneau ca niște chemări, în aerul călduț al dimineții de mai, mirosuri amestecate de ierburi înflorite, liberate de greutatea boabelor de rouă.

Dejugătoarea de la Fântâna Mătușii nu era departe iar caii, mânați de sete, au luat-o la trap ușor îndată ce m-am urcat în căruță. Aici, după adăpat, le dau vreo oră de odihnă, slobozindu-i prin iarba tăvălită de alți cai să-și facă de lucru cu boturile lor neostenite. În acest timp trebuia să mă hrănesc și eu cu ce îmi pusese Puia de mâncare. Când m-am întins înspre fundul căruței să iau bucata de șuncă învelită în ziar, ceapa și brânza, am văzut că sarica mea de drum nu e strânsă ca de obicei. <<Guriță, 'tu-ți paști-le mă-tii! am zis cu voce cât să mă aud eu. Păi vrei să te iau cu mine ca să-mi fii ajutor ori povară? Așa se face treaba?>> Am strâns-o și am pus-o la locul ei, apoi am căutat cuțitul, am așternut totul pe o față de masă, direct pe pământ și am început să mănânc agale, cu ochii când pe cai, când cercetând orizontul cenușiu și îndepărtat al câmpiei.

Adrian Mitroi

Ecouri din veac trecut

Opreşte, Gherasime, diligenţa,
Opreşte-o-n veacul care n-are grabă,
Să-i mai gustăm splendoarea şi esenţa,
Să uităm că şi-n somn noi avem treabă.

Opreşte la o margine de şanţ,
Sau unde-i încă iarbă pe câmpie,
Unde să stai nu costă niciun sfanţ,
Iar pasărea-i în pom, nu-n colivie.

Opreşte lângă hanul dintre plopi,
Unde hangiţa-i tuturora dragă,
Căci ne-am umplut de praful de prin gropi
Şi vreau să îmi spăl gâtul cu o bragă.

Opreşte-n dreptul morii, lângă vad,
Unde se-nvârte piatra, iar morarul
Socoate sacii care-n cupă cad,
Căraţi de oameni ce sunt albi ca varul.

Opreşte la conacul dintre vii,
Când soarele purcede să amurge,
Când strugurii sunt galbeni, rubinii
Şi mustu-n oale a-nceput a curge.

Opreşte-n târg, în piaţa pietruită,
Pe lângă frizeria lui nea Tase,
Sau lângă turla ce a fost lovită
De fulgerul care-a ars patru case.

Opreşte la havuz, în colţ de stradă,
Lângă veranda casei cu muşcate,
Prin geam, frumoasa fată să mă vadă
Când împleteşte părul lung la spate.

Opreşte, leagă hăţul abitir,
În cafenea să poposim un pic,
Prin fumul cu parfum de trandafir
Să bem anason, să mâncăm fistic.

Opreşte, Gherasime, diligenţa,
Dă fân la cai, adu-mi un ţap de bere,
Căci veacul s-a schimbat; acum esenţa
E în benzină şi în cai putere.

Sacul, peticul şi...

Ştiţi voi cum arată un sac?
E mare, gras şi cam posac,
Căci băgat în seamă de noi e
Atunci doar când avem nevoie.

Este muncitor serios,
Se comportă foarte frumos,
Chiar ajută pe orişicine
Atât la greu, cât şi la bine.

Nu vorbeşte neîntrebat,
Se lasă la gură legat;
Să trădeze nu îi convine,
Decât dacă nu-l scuturi bine.

Nu face pagubă de loc
Şi chiar e proiectat ad-hoc
De-a fi-năuntru mult mai mare
Decât pe-afară, cum se pare.

Poţi pune-n el tot ce doreşti,
Onoarea tu nu i-o ştirbeşti
Şi nu se va plânge de fel
Chiar dacă tragi tare de el.

Ce mai, e gentleman sadea
Pe care-oricând te poţi baza
Când cari...ce cari, oriunde vrei,
Poţi şi în spate să îl iei.

Este foarte folositor,
Aducând muncii mai mult spor,
Este de preţ, chiar de-i sărac,
Umilul, ne-nsemnatul sac.

Dar, toate-acestea nu ar fi,
Pe fundul lui dacă-ai găsi
Un orificiu cât de mic
Ce-l face bun pentru nimic.

Şi iată cum o găurică,
Tot rostul sacului îl strică;
Şi-atunci valoarea ce o dai
Sacului, în petic o ai.

Peticul te va ajuta
De-acum încolo-n munca ta,
Peticul te va sprijini
Să iei, să dai, să cari, să ţii.

Morala sigur n-aţi aflat:
Valoarea, de v-aţi întrebat,
Nu-i nici în petic, nici în sac,
Ci este în micuţul ac.

Nicolae Ionescu

Ținându-se tandru, de mână…

Așa cum nu putem vedea
Cu ochelarii de distanță
Să ne cârpim cămașa ruptă-
La umeri de aripile noduroase,

La piept de visele zălude ale Adolescenței,
Tot astfel și interesul sau
Micile orgolii partizane
Ce ne colindă cu coada pe sus,

Obraznice și nerușinate precum Capra bunicii
Ce behăia ironic privind fix cu ochii ei galbeni,
De diavol blând,
Spre tremurul nostru primăvăratic

În ritmul florilor- de-salcâm-
Ne împiedică să înțelegem,, de ce"
Ca doi bețivi răgușiți și mahmuri
Ce se întorc seară de seară de la crâșmă,

Sprjinindu-se complice unul pe celălalt,
Sau ca doi copii rătăciți,din vecini,
Ce se împleticesc prin fânul necosit pe câmpuri nesfârșite,
Viața și Moartea trec,
Și trec,și trec,
Ținându-se tandru, de mână…

Habar nu am...

Lăsaţi să cadă Singurătatea
Precum o grea cortină de scrum
Peste genele câmpiei,
Până când pe Dumnezeu
Încep să-L usture ochii
Şi plânge cu stoluri de vrăbii
Peste lanurile de floarea-soarelui
Ce râd tâmp,
Sticlindu-şi în toate părţile
Dinţii lor negri,de lapte...
Lăsaţi să cadă Singurătatea
Precum o diafană,străvezie şi otrăvită
de fluture,
Până ce aspre buruieni cresc năvalnic
De sus în jos,
Apăsându-ne tâmpla
Spre adâncul-pământului...
Lăsaţi Singurătatea în pace,
Zic vouă,
Până ce de-acum
Nu mai înţeleg nimic...
Deşi mi s-au înmulţit morţii-n cimitire,
Habar nu am de unde vin Viaţa şi Moartea...

Spor pe tristeţe

Respirăm
Aprinsele frunze de nuc…
Greieri migrează pe uscate cărări,
Dând nas în nas
Cu tăcerile noastre străvezii
Brumate cu stele reci…
Poate anotimpurile sunt făcute doar
Din amprentele sărutărilor prin sânge,
Din flăcări şi gheaţă,
Din tot ce doare şi din tot ce alină…
Poate că doar ce uităm
Merită ţinut minte…
Poate că Penelope nu ar fi lăsat golaşe
Toate oile din Ithaca,
Torcându-şi disperarea
În timp ce Ulysses profita de Calypso,
Şi şi-ar fi trăit naibii viaţa…
Şi poate că toamna asta
N-ar fi lucrat program prelungit
Cerându-ne în schimb, insistent,
Spor pe tristeţe…

Mihail Ghițescu

POPAS ÎN MEMORIE

CAPITOLUL XI

(continuare din numărul precedent)

Un moment deosebit a fost atunci când la capătul unei pante domoale am observat pentru prima dată o apă curgătoare cu un debit destul de semnificativ, cu un mers lent. Șoferul care conducea camionul ne anunță:

- În curând o să trecem peste Tisa și veți avea ocazia să observați mai atent teritoriul Ungariei.

Contrariat, întreb:

- Cum o să traversăm Tisa, înot, pentru că eu nu văd în apropiere niciun pod?

- Există unul care nu se vede, contruit de armata română.

Când am fost destul de aproape, am observat că apa fluviului curgea fără convulsii și la nivelul apei am surprins corpuri care pluteau stabil, alcătuind așa-zisul „pod de vase”. La primul contact cu podul am încercat o stare și nesiguranță gândind că vasele care alcătuiau această punte nu vor suporta greutatea autocamionului și ne vom scufunda. Cu repirația reținută am traversat fluviul, și fără să mă uit înapoi, odată ajuns pe celălalt mal am simțit o căldură în tot corpul și o stare aparte de satisfacție. Șoferul, foart atent, ne-a urmărit și cu un zâmbet ironic a spus:

- V-am observat tot timpul traversării peste fluviu și nu m-a surprins să constat lipsa voastră de curaj. Frontul nu este un pod de pontoane, ci o înfruntare pe viață și pe moarte, cu un inamic deseori invizibil, neînfricat și nemilos.

- Domnule Gore, suntem oameni și nu cred că dumneavoastră sunteți un „zmeu” și nu vă temeți de moarte.

Gore, profesionist responsabil, n-a mai răspuns. Concentrându-se asupra volanului pe drumul puțin circulat accelera, grăbindu-se să ajungă înainte de miezul nopții la destinație.

Drumul pe teritoriul Ungariei era puțin circulat, iar localitățile rurale prin care treceam păreau pustii. Gore intuind nedumerirea noastră a intervenit prompt:

- Localitățile nu sunt părăsite. E stare de război și oamenii când aud zgomot de mașini se ascund de teamă de-a fi agresați de trupele ocupante.

Prima așezare mai importantă în care am ajuns a fost orașul Tokay, o renumită localitate viticolă în care se producea un faimos vin, cunoscut și peste hotare. Localitatea a fost cucerită de trupele românești care s-au comportat civilizat cu populația civilă. Așezarea, fiind renumită în producția de vinuri, nu putea fi ocolită de trupele sovietice cu care eram parteneri. La două zile după ce frontul se depărtase de localitate și-a făcut apariția o companie sovietică purtată în două autocamioane, care au oprit în fața cramei. Comandantul companiei, însoțit de un pluton, fără a ține cont de paznic, a forțat ușa de la intrare și a pătruns în pavilionul principal al cramei. După ce s-au înfruptat din plin cu licoarea bahică, au ridicat din cramă mai multe butoaie cu vin, pe care le-au încărcat în cele două camioane și apoi, fără să se uite înapoi, au părăsit localitatea. Învingătorii nu plătesc, iau ce doresc drept pradă de război.

Conform practicilor de război, în fiecare localitate mai importantă trupele învingătoare instalau garnizoane de ocupație, care aveau misiunea să vegheze asupra administrației locale, și să orienteze mijloacele de transport care alimentau trupele operative. Ca urmare, Gore a oprit la sediul unde era instalată garnizoana românească.

Ofițerul român, care conducea garnizoana ne-a primit afectuos, explicându-ne dificultățile întâmpinate cu câteva zile în urmă când a venit peste el compania sovietică. Ne-a invitat să întârziem o jumătate de oră pentru a constata urmările acestei „incursiuni” sovietice, care a urmărit jaful, denumindu-o „pradă de război”. Ca urmare am acceptat propunerea și acesta ne-a condus la una din cele mai importante crame ale Tocayului. Stațiunea era bine dotată din punct de vedere arhitectonic cu mai multe construcții care nu arătau a fi fost afectate serios de război. Am intrat cu acordul paznicului în clădirea cea mai importantă a cramei. La primul pas făcut în interior am simțit un puternic damf de vapori de vin. Spațiul respectiv alcătuia o încăpere destul de spațioasă în toate cele trei dimensiuni, lungime, lățime și înălțime, iar de o parte ți alta a pereților pe suporți solizi erau așezate butoaie de lemn de stejar, unele cu capacități deosebit de mari, în

care de-a lungul timpuluiau fost depozitate mari cantități de vin.

Când m-am apropiat și am privit mai atent am avut un adevărat șoc. Unele dintre butoaiele voluminoase erau perforate parcă intenționat, și se vedea foarte clar că prin aceste orificii s-a scurs lichidul din interior.

Ofițerul care ne-a invitat să vizităm crama a observat nedumerirea mea și a colegului, și a intervenit:

- De cum ați intrat v-am urmărit cu atenție și am observat că sunteți oarecum nedumeriți de cum arată această cramă. Am vrut să vă arăt că războiul nu este o croazieră pe un teritoriu inamic, ci dinpotrivă un cataclism care distruge și lasă urme dureroase.

(va urma)

Marin Toma

Om şi animal în istorie: dependență şi/sau sclavie? (II)

Preocupat încă din studenţie de o imagine a animalului de-a lungul istoriei europene, precum şi de rolul bestiarului medieval, istoricul francez Michel Pastoureau (în lucrarea sa *Ursul. Istoria unui rege decăzut, (*București, Editura Cartier, 2007) ne prezintă cum ursul, animal venerat timp de foarte multe secole, începând din paleolitic până în secolele XII-XIII, a fost stigmatizat de biserica catolică pentru a face loc leului, un animal exotic care nu se întâlnea în Europa. Motivul stigmatizării? Influenţa şi respectul uriaş al triburilor germanice pentru acest animal. Lucrarea istoricului francez este structurată în trei părţi care se suprapun celor trei etape din evoluţia ursului în cadrul bestiarului societăţii europene: *Ursul venerat. Din paleolitic până în epoca feudală*, *Ursul combătut. De la Carol cel Mare la Ludovic IX cel Sfânt* şi *Ursul detronat. De la sfârşitul Evului Mediu până-n epoca contemporană.* Teologii evului mediu făceau diferenţa între viciu şi păcat. Dacă viciul era ceva ce ţinea de natura individuală şi era foarte greu de stăpânit, păcatul ţinea de comportamentul liber şi de exercitarea voinţei. Păcatul era o greşeală contra lui Dumnezeu. Păcatele erau rezervate oamenilor pentru că animalele, creaturi imperfecte, erau străine de păcatul originar. Viciile ursului erau atât fizice cât şi morale. Viciile fizice sunt mânia, violenţa, furia sălbatică şi cruzimea, iar cele morale: înşelăciune, desfrâu şi lăcomie. Cu timpul, teologii au alcătuit o listă cuprinzând cele 7 păcate mortale cărora li s-au asociat un număr de animale, încarnare a acestora: *orgoliul*: leul, vulturul, păunul, calul şi cămila; *cupiditatea*: veveriţa, cârtiţa, maimuţaşi furnica; *bogăţia*: ţapul, ursul, porcul, iepurele şi câinele; *mânia*: misteţul, ursul, leul şi taurul; *lăcomia*: ursul, porcul, vulpea, lupul, vulturul pleşuv şi corbul; *invidia*: câinele, vulpea, maimuţa, ursul şi coţofana; *lenea*: măgarul, ursul, porcul, pisica şi veveriţa. Observăm cum cele două animale cele mai apropiate omului, din punct de vedere biologic şi fiziologic, porcul şi ursul, sunt cele mai păcătoase. Scos din lumea animalelor respectate şi admirate, alungat din teritoriile sale în inima munţilor, ursul a mai rămas în lumea himerică a imaginaţieişi a visului.

Culorile istoriei

Imaginarul culorilor este unul foarte bogat şi diferit în timp şispaţiu. Cercetările istorice pot identifica simboluri ale culorilor în lumea astrologiei. Mitologia şi religia sunt universuri în care culorile au şi vor avea și înţelesuri ascunse, mistice. În multe momente, corpurilor cerești li s-au atribuit culori. Spre exemplu, în lumea babiloniană, Saturn este neagră; Jupiter este portocalie; Marte roşie; Soarele − galben, Venus este verde, Mercur este albastră şi Luna este albă. Culorile transmit tabu-uri, prejudecăţi, coduri; ne produc reacţii conştiente sau inconştiente, ne influenţează comportamentul, limbajul, imaginaţia.

Culorile nu se schimbă, au însă o contribuţie clară asupra percepției noastre: e roşu de furie, vede negru în faţa ochilor, galben precum ceara, vede stele verzi, personaj plin de culoare etc. Culorile sunt adesea cel mai bun indicatior al modului în care au evoluat mentalităţile noastre. În Roma antică, femeile cu ochi albaştri erau depreciate, în timp ce în plin ev mediu, roşul era şi culoarea mireselor şi a prostituatelor. Descifrăm în jurul nostru un adevărat cod cotidian al culorilor în artă, arhitectură, publicitate, hrană, vestimentaţie, mijloace de transport, politică etc. Religia şi ştiinţa îşi dispută şi ele lumea culorilor. Dacă ultima

le-a identificat şi plasat între undă şi particulă, religia a preferat să le controleze rolul în viaţa privată a oamenilor.

(va urma)

Alexandru Oprea

Nemuritorul Nichita

Nume mari, poeţi ai lumii, au cântat fără-ncetare
Viaţa noastră, faţa lumii, versul blând de alinare,
La români cuvântu-i rostul, poezia-i ca ispita,
Îngerul cu o carte-n mână i-a deschis-o lui **Nichita.**

Nichita ce-aşază-n versuri pasărea ce moare-n zbor
Ca pupila cea piezişă şi străpunsă de un nor,
În visarea cea cu arbori din **pierzarea clipelor**
I-a rămas în cap şi sună **Tălăngile vitelor.**

Ai aflat sensul iubirii, căci aşa ţi-a fost menirea,
Voluptate de **Leoaică**, veşnic **tânără iubirea;**
De visare te aflaseşi în trezire să rămâi,
Să te rogi **Crucii de carne cu palma bătută-n cui.**

Soarele ce te-nnoptase ca **tăciuni mocniţi în scrum**
Ca şi umbra-ntunecată-a **Codrului de lângă drum,**
Negrul care te albise, fiindcă soarele se-arată
Luminând şi-nvârtind versul, ca şi spiţa de la roată.

Ai cântat în vers poetic, cuvânt drag, ruga divină;
Ţi-a călăuzit cărarea **Îngerul cu o carte-n mână,**
Un **străfund de ochi** de stele şi de umbre arămii,
Piedestal ce ţine-n vreme **Orologiul cu statui.**

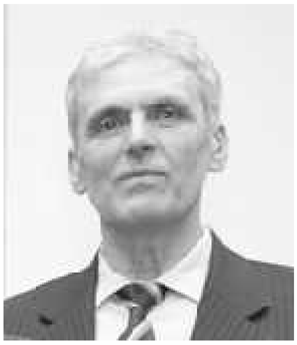
Ai plecat în lumea dreaptă, printre stele să răsai,
Poate te întorci vreodată să **transformi infernu-n rai,**
Când deschide poarta cerul, prin văzduh violaceu,
Să cobori ca un luceafăr, pe-o rază de curcubeu.

Ai cătat s-ajungi la stele, negreşit să-ţi găseşti rostul,
Să vorbeşti Limba Română, poate chiar cu **Eminescu**
Şi cu alţi poeţi de-o limbă, cu gândire de profeţi,
Să creaţi şi-acolo-n Ceruri **Galaxia de poeţi**.

Piteşti - Remember

S-a născut din lutul dacic, binecuvântat de ceruri
Şi a răzbătut prin veacuri, neîngenuncheat de vremuri,
S-au tot scurs pe Argeş veacuri de-ntuneric şi restrişte
Şi-a născut aici Piteştiul oameni mari, nume ilustre.
Au sfinţit chiar şi pământul, boieri mari şi dregători
Şi-au pus pieptul la hotare, ca o stâncă-n trecători.
Vulturi aprigi la fruntarii, Basarabii ne-ncetat
Au luptat apărând glia şi-au întemeiat un stat,
Primul stat de unitate, de-mplinire şi mândrie,
Recunoaştere de veacuri, nume sfânt de Românie.
Locul unde patrioţii – nume mari din plai străbun –
Au luptat şi-au adus ţării demnitatea de român.
Timpul care tot măsoară, clepsidră ce ţine rostul
La istoria ce curge, fila cu-Armand Călinescu,
Cu iluştrii Antonescu, Brătienii, neam străbun
Au schimbat destinul ţării şi destinul de român,
Au trăit şi-au făcut cinste peste timpuri să răsune
În cultura piteşteană, oameni dragi cu mândru nume.
Măiestrie ne-ntrecută pe simeze-a pus cununa
A creat şi-a sfinţit locul Rudolf Sweitzer-Cumpăna
Veselovski-i portativul – versuri dulci, rupte din soare
A-ncântat şi-a lăsat lumii şlagăre nemuritoare.
Târgul mândru cu renume, vestit, cu şapte cărări,
La răscrucea dintre drumuri între cele patru zări,
Dintr-un târg, o moară veche şi un nume de Piteşti
Este-acum parfum de floare. Piteşti mândru, să trăieşti!

Alexandru Boroiu

VISUL

Eram cu Lili şi Alexandru (parcă) la masă (părea micul dejun) şi Lili mi-a pus un pahar cu lapte, dar am văzut că, deşi era plin, avea doar o jumătate de deget de lapte deasupra şi dedesubt apă.

Fără să am niciun motiv, cu răutate am zis că eu nu mănânc (ca în copilărie) şi am plecat, ca s-o supăr, de-acasă.

Se făcea că am plecat cu Dana, cumnata, şi înaintam greu într-un oraş vechi, aglomerat (ca pe Lipscani, odată), pe o arteră pietonală urâtă, ca o punte, cu un pârleaz pe care l-am coborât cu greu, şi mă gândeam în sinea mea că nu am făcut bine că m-am supărat fără motiv (mă miram ce am avut, de fapt), dar vin la prânz şi, cum Lili nu e supărăcioasă, totul va reintra în normal, fără explicaţii chiar.

Am ajuns la locul unde se făcea că locuieşte Dana - o singură cameră ca un cub de lemn pe marginea uliţei aglomerată şi murdară, ca acele *favelas* din Rio de Janeiro – şi am plecat să ajung la casa mea, destul de nesigur pe mine, dar am asigurat-o pe Dana că ajung eu.

Mă deplasam pe artera principală (tot pietonală), care semăna cu cea de la Karlovy Vary, dar era mohorâtă (ca toată atmosfera din vis, de altfel, cred că era în alb-negru).

Am simţit că nu reuşesc să-mi găsesc casa şi am început să mă uit disperat pe fiecare uliţă din lateral. Erau clădiri mari, din perioada interbelică, cu praguri pe colţ, şi nu făceam decât câţiva paşi în lateral (de teamă să nu mă pierd de artera principală, să nu părăsesc lumea pe care o ştiu), privind prin uşile larg deschise, ca de prăvălii.

Nişte tineri înalţi şi frumoşi, curat, îmbrăcaţi şi având aceeaşi poziţie hotărâtă ca în tabloul cu paşoptişti din acuarela lui C. Petrescu, mă încurajau să rămân cu ei într-o curte cu arbori şi cu o casă mare şi veche, ce-mi părea un sanatoriu (imaginea cred că o aveam din nuvela „La ţigănci" a lui Eliade, pe care o recitisem – a câta oară? – recent).

Am înţeles că m-am pierdut şi am acceptat să rămână colo, cu nădejdea că voi reuşi să mă întorc cât de curând la Lili.

Trecuse un timp nedefinit şi, cum mereu urmăream calea principală – doar-doar o să o văd pe Lili vreodată – chiar o văd la un moment dat, înaintând cu greu (parcă cu o colegă) prin aglomeraţie, cu un aer preocupat şi părând grăbită, parcă s-ar fi dus la serviciu. Aici imaginea semăna cu cea din filmul Doctor Jivago, când Omar Sharif o vede din tramvai pe Lara, care merge pe trotuar (şi pe care n-o mai ajunge, deşi coboară precipitat la prima staţie şi aleargă după ea, căci face infarct şi moare privind cum ea înaintează fără să-şi dea seama că el alerga undeva, la câţiva zeci de metri, în spatele ei).

Mă apropii de marginea aleii pietonale şi o strig cu mare bucurie: *Lili!* Ea întoarce capul spre mine dar priveşte fără să tresară, ca şi cum nu mă vedea sau dacă mă vedea ştia că nu puteam să fiu eu, este doar o părere.

Colegii mei cei tineri şi frumoşi se ţineau lângă mine, să nu mă lase singur în acea rătăcire.

- *Ce faci?* strig din nou, cuprins acum de îngrijorare, căci mi-era teamă să nu treacă mai departe fără să mă aştepte şi începeam să mă tem că ceva nu este în regulă cu mine, sunt în alt spaţiu (aici este influenţa amintirilor din Twin Peaks, plus Strada Mântuleasa a lui Eliade, despre care tânăra doctor reumatologă de la Bucureşti îmi spusese că este chiar în apropiere de policlinica ei).

- *Bine*, mi-a zis cu un ton neutru. *Mă descurc* – m-a asigurat ea (am înţeles că se descurca acolo, în lumea în care a rămas).

Tinerii mei colegi stăteau de-o parte şi de alta a mea, puţin mai în spate, hotărâţi să-mi dea curaj în acest moment greu, când eu înţeleg situaţia mea.

Am tăcut cu mare părere de rău şi am privit cum Lili dispare în şuvoiul de oameni. O tristeţe imensă şi un sentiment de neputinţă m-au cuprins, şi am simţit cum încep să mă resemnez.

Liliana Nanu

Macii

La câmpul înverzit privesc,
Pătat de florile de maci,
Dragi amintiri mi se trezesc,
Și mă întreb; tu ce mai faci?
Pe unde oare rătăcești…?
Te mai gândești puțin la noi?
De macii roșii ți-amintești,
Și de răcoarea din zăvoi?
Îți amintești cum culegeam,
Buchete mari de floricele?
Cu fluturii noi alergam
Și gândul ne zbura la stele…

Și ne îmbrățișam prin lanuri,
Uitând de tot, uitând de toate,
Și ne făceam atâtea planuri…
Azi toate astea sunt departe,
Departe ești și tu acum,
Doar macii au rămas pe vale,
Le simt suavul lor parfum
Și-aș vrea să îmi apari în cale!

Magnolii

…Și-a mai trecut încă o iarnă.
Pe tâmple ghiocei mi-a nins,
Iar anii mi s-au dus în goană,
Magnolii rădăcini au prins…
Și-au înflorit la mine-n suflet

Gânduri de sfârșit de vară

Mi-e cald și totuși mi-este frig...
Simt răsuflarea toamnei iar,
M-aprind de dor și vreau să strig:
Vară, mai stai în calendar!
Mai stai puțin, cât un concediu...
Rămâi cu maci arzând în lan...
Și cată tu vreun remediu,
Să strici cumva al toamnei plan!
Cu fiecare primavară,
Când albe, roz, când violet,
Făcând durerea să dispară
Și anii mei să nu-i regret.

Vasile Munteanu

MOULIN ROUGE

(fragment din volumul în curs de elaborare ***Spitalul Polizu***)

- Cel făcea să fie arhicunoscut acest cabaret era renașterea modernă a dansului FRANCH –CANCAN.

- Nu mulți știau că în realizarea acestui program de aproximativ 2 ore erau angajați:

- 80 de artiști;
- 1000 de costume care aprind simțurile;
- 80 de muzicieni;
- 60 de dansatoare;
- 60 de coriști;
- muzica originală;
- ștrasuri și paiete;
- desene originale, unice, fabricate de artști celebri francezi și italieni.

- Cu ce vrei să mergem?

- De data asta trebuie să alegeți voi.

- Păi uite care sunt variantele: cu metroul, cu autobuzul, cu taxiul, dar suntem 7, sau să rugăm un șofer de la autocar.

- Da. Este bine cu autocarul, dar cât ne costă?

- Aaa! Negociem pe loc cu șoferul.

Am găsit un șofer de autocar disponibil, un turc simpatic, negricios, îmbrăcat în costum bleumarin, cu o cămașă albă, cu o cravată albastră, strălucitoare și ecuson în piept.

Ne-a explicat că este destul de departe și că dacă vrem să ajungem la *Moulin Rouge* trebuie să plătim câte 20 de euro de persoană.

- De ce?, a întrebat amicul meu.

- Pentru că cei care merg la *Moulin Rouge* au bani, se distrează, beau și nu se uită la preț, a spus șoferul.

- Noi suntem niște bieți studenți săraci, veniți în Franța în vacanță, să căutăm de lucru.

- Bine, atunci dați câte 5 euro, a spus el, pornind motorul și închizând ușile.

Traficul era aglomerat după masă, lumea mergea la meci, stopurile de la intersecții afișau mereu: „ambuteiaj”, „ambuteiaj”, „ambuteiaj”.

După vreo 45 de minute, autocarul ne debarcă în față la *Moulin Rouge*.

Fațada era luminată de neoane roșii, albastre, verzi, galbene, portocalii și înfățișau o moară de vânt. De aici și denumirea – *Moara Roșie*.

Clienții, câtă frunză câtă iarbă, roiau ca fluturii la lampă. Nici vorbă să găsim bilete. Unul din băieți îmi spuse:

- Nu cred că putem intra. Nu avem bilete, nu avem rezervare și pierdem timpul degeaba pe afară.

- Eu nu mai plec de aici, asta este șansa vieții mele și nu cred că o să mai pot vizita vreodată.

- Bine, nene!, îmi zise unul dintre ei, mai stăm o jumătate de oră cu tine și apoi te lăsăm și plecăm. Dar cum în viață norocul joacă un rol important, chiar atunci lângă noi se opri un autocar cu turiști străini și din el coborî o doamnă, probabil ghida, blondă,

oxigenată, cu un *deux-pieces* vernil, cu ciorapi negri, cu model care se vedea mult deasupra genunchiului, purta la gât un șirag de mărgele groase, cu licența atârnând de gât, cu buze subțiri tocite, cu un ruj carmin și niște ochi albaștri strălucitori.

- Am câteva bilete în plus, rezervate pentru spectacolul din această seară la orele 20^{00}. O parte din turiștii mei, după ce au cumpărat bilet nu au mai avut chef să meargă din cauza oboselii și vârstei.

M-am dus lângă dânsa, m-am urcat în autocar și, auzind vorbind rusește, i-am spus:

- *Gospodina, semi tichete za mne*. (Doamnă, 7 bilete pentru mine).

- *Ocen harașo, sem sto euro*. (Foarte bine, 7 sute de euro)!

Am luat suta de euro și cu cele 6 de la grupul meu, i-am dat doamnei drăguțe și mi-a dat biletele.

Dar când e vorba să ai noroc, norocul nu te lasă.

Chiar de la intrare, fiind un mic grup, plasatorul care ne-a auzit vorbind românește ne-a spus că și el este roman, și a dorit să ne facă o favoare pe care să nu o uităm toată viața și ne-a dus la o masă chiar în fața scenei, masă rezervată de niște somități care anunțaseră că nu mai pot veni, deși își cumpăraseră bilete. Localul era, într-adevăr, o moară, dar o moară de „măcinat” sute de mii de euro.

Am aflat că locația era cumpărată de 2 frați italieni care au renovat-o, au angajat personal nou și a schimbat programul artistic, pe aici pe acolo, prin părțile esențiale. Personalul numeros era împărțit în oamenii de servire, chelneri, picoli, plasatori, și ceilalți, care alcătuiau programul artistic: dansatori, dansatoare, balerini și balerine, iluzioniști și umoriști pentru momentele vesele.

(va urma)

Puşa Chiriță

De vorbă cu mine (I)

Poveștile au apărut din vremuri străvechi pentru a explica lumea pe înțelesul omului. Omul are nevoie de povești romanțate pentru a înțelege fapte disparate și a le pune în context, a rezona cu ele. Poveștile creează punți și inspiră la acțiune. Prin a spune povești te conectezi și rezonezi într-un mod rapid cu celălalt. În cel mai simplu mod ajungi pe aceeași lungime de undă cu alt om, pentru că este un mod natural, simplu și firesc de a te conecta la povești mai degrabă decât la lucruri sau fapte spuse pur și simplu. Înainte de toate, astfel alegi să parcurgi o bucățică din drumul spre descoperirea lumii tale interioare alături de mine și... cu mine, aici și acum.

Lucrez intens la propria devenire, așa am intrat eu însămi în procesul de autocunoaștere, de conștientizare și reflectare a felului în care mă vedeam pe mine, rezultatelor obținute, a legăturii dintre imaginea de sine, și aceste rezultate.

A urca presupune și a coborî (a te smeri) pentru a-i sluji, a-i servi pe oameni, a-ți păsa de ei. Tot ce dorești se află în afara zonei tale de confort. Ce este, de fapt verticalul și orizontalul din perspectiva ta?

Dumnezeu ți-a dat liber arbitru, să fii în voia ta. Dumnezeu, facă-se voia Ta, mai presus de voia mea! Fii conștientă și evită a-ți lăsa egoul să-ți guverneze viața!

Am mereu simțământul că lumea este acaparatoare, prea ispititoare, agitată și focusată pe tot ce înseamnă materie, formă, corp fizic, bani, faimă și sine propriu covârșitor.

Ce probleme ai putea avea, când viața ta pe pământ este inspirată de Divin?!

De ce trăiesc în fiecare zi ca să descopăr ce îmi rezervă viața, în loc să gândesc cum să o creez?! Viața este creație și nu descoperire! Ceea ce gândesc, spun și fac este cocreația mea alături cu scânteia divină pe care o port în suflet.

Dincolo de trup și minte, ești conștiința lui Dumnezeu, ceea ce te face egală cu toți cei de lângă tine.

Primul pas spre a obține de la viață ceea ce dorești este să decizi ceea ce vrei. Ia în considerare faptul că așa cum îți sunt gândurile, la fel îți este și viața. Conștientizează-ți gândurile profunde, inconștiente pentru a nu le lăsa să îți conducă viața. Conștientizează ce crezi, pentru că așa creezi realitatea pe care o trăiești.

Tu singură îți creezi destinul pe care îl trăiești! Cum? Prin gândurile inconștiente pe care nici nu le observi, prin puterea gândului inconștient. Odată ce înlocuiești gândurile negative cu unele constructive, vei începe să ai rezultate pozitive. Eșuezi și apoi cauți ajutor pentru a te acomoda mai bine cu eșecul.

Fă pași repezi înainte prin viață, pentru că meriți o șansă la o viață trăită în prezent și în afara zonei tale de confort!

Ai două emoții inconștiente, care te domină și aleg pentru tine - iubirea și frica. Confruntă-ți frica fără teamă și îți vei da seama că ea nu mai există, dispare de la sine. Oricare lucru pe care te concentrezi, îl și atragi

în realitatea ta, fie că o faci prin iubire sau prin frică. Află care este motivația ta inconștientă.

Egoul nu înțelege decât limbajul împotrivirii la tot ceea ce este.

Iubirea vorbește limbajul acceptării și dăruirii totale.

Tu, realmente poți să schimbi soarta fiecărei celule din corpul tău, schimbându-ți gândurile. Punct!

Destinul nu ține de șansă, ci de alegere; nu îl aștepți, ci îl realizezi acum prin ceea ce gândești, simți și pui la cale.

Caracterul este o alegere și înseamnă destin.

Ceea ce simți este totuna cu ceea ce ești, iar ceea ce ești, propriul tău caracter, determină ceea ce atragi în viața ta. Nimic nu are putere asupra ta în afară de ceea ce lași tu să treacă prin gândurile conștiente. Învață să fii prezentă și spune NU gândurilor acaparatoare de prezent în aici și acum.

Să ai convingerea că meriți efortul, timpul și energia de care ai nevoie pentru a te perfecționa și dezvolta personal și spiritual. Nu paria pe tine că nu poți, ia în calcul doar că renunți, ceea ce este cel mai ușor.

Taci și observă-te! Fii martora vieții tale și imaginează-ți o lume în care gândurile și cuvintele pe care le rostești s-ar imprima pe corpul și fața ta. Ai fi mai atentă la ceea ce spui și gândești?!

Nu este nimic greșit în a te bucura de plăcerile și pasiunile pe care le ai, atâta timp cât nu le lași să preia controlul în viața ta.

Bunătatea, iubirea și compasiunea sunt cele mai înalte forme de inteligență.

Când ești în căutarea omului care vrei să-ți schimbe viața, privește-te în oglindă și... taci.

Cum ar fi să simți recunoștință și bunăvoință față de toți semenii și să numeri binecuvântările cele atât de multe, ce par nesemnificative, în timp ce alți oameni își numără și își evocă problemele lor de parcă s-ar afla într-o competiție cu ele.

Păstrează învățăturile din trecut și mergi mai departe. Mesajul pe care îl vei primi de-a lungul întregii tale vieți este: CONTINUĂ! Scopul este călătoria în sine, aceasta; este infinită.

Ceea ce iubești, te definește și în aceea te vei transforma. Ținta la care ai ajuns este doar locul din care trebuie să pornești mai departe.

Te frământă ideea pe care o tot cauți și nu o găsești, în dorința de a-ți schimba viața?

Schimbă-ți atitudinea și propria-ți imagine de sine. La idei nu ajungi decăt prin deciziile luate.

Întâi iei decizia, apoi vine ideea. Ideile nu vin dacă nu ai luat decizia care să le atragă.

Ce decizie iei astăzi legat de viitorul tău?

Ce semințe decizi acum să sădești în grădina vieții tale? Astfel, riscând și semănând semințe noi, ce vor da rod mai târziu, poți să rămâi fericită toată viața!

Chonstance

(va urma)

Ion Alexandru

In memoriam prof. univ. dr. M. Mocanu

CONTINUITATE

Noi am urmat, cândva, aceeași școală,
Și-un dascăl prețuim ca și-nainte,
Căci ne-a-ndrumat cu vocea lui domoală
S-agonisim averea din cuvinte.

A fost o întâmplare sau destin?
Foloase trage, poate, fiecare –
Cu cât ni-i restul vieții mai puțin,
Cu-atât și prețuirea e mai mare.

Din tot ce-n minte dascăli buni ne-au pus
Și noi, cu-aceeași inimă și gând,
Spre alte minți cu grijă am condus,
Bogată limbă tuturor lăsând.

Destulă și-aromată-i slova ei
Și-atâtea sensuri vin s-o înveșmânte,
Căci viu i-i rostul vechi – și cu temei –
Datori, noi o cinstim și-o ținem minte.

Prin veacuri, căpătând luciri de stea
Și-nnobilând urechea ce-o ascultă,
Prin dascălii de limbă și prin ea,
Vom dăinui – sunt sigur – vreme multă.

Ovidiu Ștefan Ciucă

Suflet străbun

Ştiu ce inimă ai, străbun,
Căci, cu toţi suntem suflet bun,
Ne accepţi şi ne răsfeţi,
Fără obligaţii, copii ne creşti,
Deşi mult, noi te iubim,
Nu vrem nici gând să te rănim,
De - acum încolo,
Adevărul este solo,
Un suflet eliberat,
Aripi, liber exprimat,
De la un mentor iubitor, căci minunea a urmat,
Peste veri s-au adunat,
Şi tu voiai mândru să fii,
Că eşti mentor la copii,
La peste sută să te ştii,
Misiuni, minunăţii,
Bucuros eşti astăzi, iar,
Prin culoare ai rămas,
Curcubee de polen,

Mulţumim, te preţuim !
Astfel, continuu te cinstim,
Ca să poţi şi tu s-aduni,
Viaţă, pace, armonie,
Să rămână ce-ai făcut,
Mulţumim că ne-ai crescut!

Maria Bulgar

Amurgul își închidea pleoapele vișinii peste tumultul neobosit al capitalei; orașul ce fluidiza fiecare sentiment și solidifica fiecare amintire în parte. Lacul parcului Herăstrău legăna bărcile, purtându-le pe umerii săi; departe... Gândurile mele hoinăreau și fluierau peste zări întinse... Nemărginirea sufletului căuta, ce caută sufletul unui om dintotdeauna, eternitatea și libertatea... Spiritul meu se simțea încorsetat, strâmtat, înghesuit între atâtea frământări care îl oboseau, îmbătrâneau... Sufletul meu era ca marea: aspira către atingerea graniței orizontului, sperând să poată da de ecourile infinitului... Dar dacă dincolo de mare mai există ceva? Dacă dincolo de noapte, e o noapte polară? Simțeam nevoia de evadare, de descătușare... Știam trecutul meu ... Știam că trecutul meu e dependent de tine; așa că am decis să pornesc pe urmele iubirii; și ea fiind o mică parte din infinit... Priveam cum noaptea îngheța pașii trecătorilor pe bulevarde și cum oprea muzica din baruri și cafenele. Uneori mi-era teamă să privesc spre fereastră, deși conștientizam că fereastra este o poartă către absolut... Nimic nu poate fi comparat cu nesfârșitul; căci totul are un capăt, un final, un punct. Oare și dragostea are un sfârșit? Oare și ea se termină undeva? Unde? A mea s-a finalizat în palmele mele... A alunecat printre degete; a prins aripi și și-a luat zborul... Dar a înflorit într-o altă grădină... Încă îi mai pot desluși coloritul viu de la distanță... Încă mă mai face să zâmbesc când nu pot; să mă ridic după ce am îngenuncheat... Oare și noaptea are soarele ei? Luna este soarele nopții? În miezul întunericului încă respiră un petec de lumină albă, strălucitoare. Dincolo de orice furtună, există un cer senin. Axul meu lăuntric oscilează frecvent între întuneric și curcubeu, locul cel mai intim de convergență dintre speranță și uitare, dintre durere și împlinire, dintre putere și lașitate... Locul pe care inima încă îl caută... Camera mea era exagerat de mică pentru sufletul meu, care se izbea și se ciobea de toți pereții ei. În interiorul meu sufeream de claustrofobie. Îmi era frică să mai locuiesc în încăperi pustii și mici. Eram sortită să plec și să găsesc ceea ce pierdusem... Să las toate bagajele și să navighez pe oceane străine,

învolburate... De unde poți culege dragostea? De unde poți sorbi fericirea? Din locuri în care numai cei ce prețuiesc cu adevărat simplitatea au acces... E o cheie pe care dacă o ai în posesie, ai cale liberă către desăvârșirea ta... Pe marginea prăpastiei, cu un picior în ea și cu altul pe solul cugetărilor profunde, mă străduiam să-mi țin echilibrul. Un echilibru ce părea imposibil de realizat, așa cum credem noi despre multe lucruri. Dar imposibilul e doar o barieră pe care ne-o punem singuri în fața noastră; o frică nejustificată de a merge mai departe; de a merge până la capăt... Până la capătul lumii...

Daniela Ioana Chițescu

„Daca sfinții sunt de aur".

Dacă sfinții sunt de aur
Îmi pare rău, dar refuz să îi văd,
Căci sângele mi-ar deveni rece
Și prin vene mi-ar curge blasfemie.
Dacă ești făcut din lăcomie
Nu contează pe cine slăvești,
Căci atunci când cortina se trage
Vei începe vânătoarea alături de păcătoși.
Ei sapă mormântul înainte să te ucidă
Și nu există loc unde să te ascunzi,
Există doar iubire
Și multe arme.
Idolii au coborât din stele
Și nu mai sunt de loc buni.
Ei spun că ești ceea ce faci;
Eu spun că tu acum doar ești.
Ți-aș spune să plângi în mii de ploi,
Ca să îți îneci amarul.
Dar mai bine ții în tine,
Căci bocetul trezește monștrii...
Așa am făcut și eu și strămoșii
Ca să ne câștigăm sinele pe care l-am pierdut,
Am fost atât de aproape să împărțim biletul către iad,
Dar l-am pierdut până am ajuns la porți.
Poți merge cu mine în luptă
Sau poți merge să îți negociezi
Prețul sufletului cu diavolul.
Vezi în care parte vei plăti mai scump.
Să nu te mire atunci când vei dori
Să îți spânzuri durerile cu o sfoară
Și nu vei ști unde e nodul sorții.
Dacă te-ai născut bolnav,
Pleacă să-ți găsești alinarea.
Dacă m-a născut suferința
Poți să-mi ții sabia deasupra capului
Și dacă îmi oferi moartea
Află că nu mă va durea.
Cercul în care ne aflăm nu se va închide niciodată.
Viața asta o s-o trăim doar o dată.
Ia-ți armele și alungă-ți indiferența,
Că în lumea asta durerea cu care renunți
Se va întoarce înapoi
Cu mare putere.

Denisa Coroja

Neasortat

Nu mai avem aceeași culoare
Lipsim din noi tot mai des
E irelevant să prezinți interes
În zare
se va risipi precum aburul
din cafeaua
pe care o bei diminețile
înainte să înceapă
rutina
sufletelor noastre.

Serile
sunt despre evadări
și noi mișcări
lăuntrice
când gândurile
se amestecă lin
cu stropii de vin
Nu mai avem aceeași culoare
Încercăm să trăim prin savoare
până la o nouă stare
a lunii
contemplate de noi
diferit.

Marius Ionescu

HELLO GOODBYE

Atunci când ne-am văzut,
puteam jura
că stele s-au alăturat
şi-au grăit
şi-au cântat
ca să ne vedem,
Dar niciunul din noi
nu s-a sinchisit
să vadă, s-audă
şi alte cele...

Atunci când ne-am văzut,
puteam jura
că lunile electrice
şi inutile puteau lumina
calea noastră
spre un oricare alt punct -
preferabil comun -
Cine ar fi ştiut
că ne-am fi putut împiedica
atât de bine?!...

Atunci când ne-am văzut,
s-a pus pecete:
nu care cumva
să ne mai vedem,
să ne mai vorbim
să ne mai iubim!
Ar mai fi şi prea frumos!...

ULTIMA SCRISOARE A VIZITATORULUI

Aminteşte-ţi să-mi strigi numele
atunci când vei vedea
pe străzi umbra mea
Nu-l mai ştii?
Întreabă pereţii, străzile;
aşa am întrebat şi eu de tine
şi te-am strigat
de-au început să mă ştie
toţi necunoscuţii...

Aminteşte-ţi să-mi scrii;
ţi-am scris de ani şi ani
o puzderie de scrisori
fără de răspuns...
Nu ştiu unde s-au dus,
ce-a mai fost
şi pe unde rătăcesc;
Nici poşta nu ştie...

Aminteşte-ţi să mă cauţi
măcar aşa, de-un pamplezir
Te-am strigat şi-am tot întrebat
până când m-au săltat
şi m-au expulzat
cu primul personal...

Aminteşte-ţi...
Ba nu, Las-o baltă!
Vizitatorul a obosit
să te tot caute pe stradă,
incognito şi pe blat.
Adio şi n-am cuvinte!...
Pardon!
Am uitat:
Păstrează-mi măcar scrisoarea,
dacă are cine să ţi-o
mai dea...

Marina Pantazi

Fluturi

Suntem ființe efemere
Căutăm în zadar a dezlega
Ale existenței mistere...
Destinul nu-l putem descifra,
E prea fragilă granița
Dintre tristețe și speranța
Că sufletele se vor regăsi cândva
Cu aceleași simțiri și aceleași vise!
Suntem fluturi, trăim doar o viață;
Alergăm pe cărări neștiute, pierduți în ceață...
Uneori destinul ne răsfață,
Mințindu-ne ca suntem eterni.
Că sufletele noastre vor dăinui
Captate în fotografii...

Astăzi

Eu astăzi nu mai simt nimic,
Nu știu ce înseamnă suferința
Și sufletul mi-am împietrit
Să uit ce înseamnă neputința.
În lumea asta atât de mare
Când timpul nostru e limitat
Nu e mai bine oare
Să pleci din ea neafectat?
De persoane iubite, dintre noi plecate
De lângă noi cu lacrimi nesecate,
Să uiți de griji, nevoi și alte suferințe
de iluzii și dorințe.
Dar soarta nu e ușor a fi schimbată,
Iar eu nu pot avea inima de piatră
Și plâng ca un simplu muritor
Și ard și mă topesc de dor
Că timpul nu-l pot opri,
Oameni dragi și ale lor chipuri
A nimicii.

Ramona Ungureanu

IUBEȘTE-MĂ CUM SUNT

Iubește-mă cum sunt, un om de pe pămant,
Cu-atâtea amăgiri și lacrimi în priviri.
Dar și speranțe multe și gânduri neștiute.

Iubește-mă cum sunt, o rază-ntr-un sărut
Pictat cu pasiune și dor doar pentru tine,
Pe cerul de iubire unde zbor în neștire.

Iubește-mă cum sunt, în versuri ce cuprind
Întreaga viaț-a mea, când nu erai în ea.
Pe tine te-aș cuprinde în versurile blânde.

Te-aș vrea așa cum ești, de-ai putea să-mi iubești
Și sufletul și trupul chiar de va trece timpul.
Te-aș îmbraca -n iubire, m-aș dedica doar ție.

Andreea Popa

Zece metri până la victorie

„Manta Laura pentru România” se aude în difuzoare... Toate camerele sunt pe mine. E clar, e rândul meu. Privesc de sus numerosul public ce mă aplaudă. Îi salut cu mâna. Costumul tricolor îmi e strâns pe corp, iar părul e prins bine în coadă. Nu-mi trebuie nimic mai mult... Mulțimea a tăcut. Acum sunt doar eu, platforma și cei zece metri până la bazinul cu apă. Sunt aici... la Finala Jocurilor Olimpice. Încerc să mă concentrez. Viteză, forță, rezistență, coordonare, mobilitate... Trebuie să execut cinci sărituri din grupe diferite, fără limită a gradului de dificultate. Inima îmi bate din ce în ce mai tare. Am atât de multe emoții, aproape ca nu le mai pot percepe. Prin mintea mea circulă o sută de mii de gânduri diferite pe secundă...

„Dacă nu ești cel mai bun, nu vei reuși!”.

„Vei ceda sub presiune! Poți să fii cel mai bun la antrenamente, dar nu contează dacă nu dai randament la competiții!”.

„Riști prea mult, sunt foarte puține șanse de a câștiga!”.

„Locul doi e pentru învinși!”.

„De ce ai renunțat la școală pentru sport? De ce ți-ai sacrificat copilăria, tinerețea?”.

„Ce bucurie poate să fie în atâta efort fizic și atâtea ore de antrenament pentru un moment de glorie?”.

„Tu nu ai niciun prieten, doar adversari!”.

„Fair-play-ul nu există! Toată lumea face ce poate pentru a câștiga! Toleranța? Nici atât!”.

„Dacă ai pierdut o dată, de ce nu renunți? Dacă te-ai accidentat, de ce nu te dai bătută?”.

„Și, oricum, care e scopul? Voi sportivi trăiți doar șase – șapte ani, iar după aceea vă retrageți. Ce o să faci atunci?”.

Aceste fraze auzite în nenumărate rânduri nu mă descurajează, mă ambiționează... Dovedește-le că nu-i așa! Hai, Laura!

Sar... Acele câteva secunde intense le-am simțit ca pe o eternitate de plutire în vid... Eram doar eu, izolată de restul lumii... Eram într-un echilibru perfect, în care nu simțeam nimic sau doar o liniște absolută... Am executat totul exact cum trebuia, inclusiv aterizarea în apă. Scot capul afară și înot până la marginea bazinului. Ies, aud ropotul de aplauze și văd steagurile României fluturând în public. Antrenoarea și restul echipei mă strâng în brațe. Am reușit? Da, cu 441,25 de puncte m-am clasat pe locul întâi. Urc pe cel mai înalt loc al podiumului reprezentând România. Îmi ascult imnul și încă nu îmi vine să cred... Emoția naște câteva lacrimi ce-mi curg pe obrajii înfierbântați și obosiți de la atâta zâmbet. Mă întorc acasă cu o medalie de aur. Sunt mândră, sunt fericită, sunt entuziasmată, sunt emoționată, sunt onorată, sunt... fericită!

Nu am ascultat și nu voi asculta niciodată de gurile rele. Cred că acest lucru e foarte importat, chiar indispensabil, pentru un sportiv. Și ce dacă nu sunt cea mai bună din prima? Dacă îmi doresc cu adevărat, voi munci, voi pune suflet în ceea ce fac și, cu siguranță, voi reuși să ajung unde mi-am propus. Și nu, nu voi ceda sub presiune. Antrenamentul meu nu presupune doar pregătirea fizică, ci și psihică, astfel încât să existe un echilibru constant între corp și minte. Știu oare că șansele de a pierde sunt mai mari decât șansele de a câștiga? Da, sunt conștientă de acest lucru. Dar asta nu înseamnă că îmi pierd încrederea în mine și entuziasmul. Niciodată nu încep o competiție cu gândul că o voi pierde. Totuși, nu este locul doi cel mai dureros? Este greu să știi că foarte puțin poate face diferența între locul întâi și al doilea. Dar pentru mine acel „puțin” nu înseamnă cât mi-a lipsit, ci cu cât trebuie să mă îmbunătățesc performanța pentru data viitoare. Și, credeți-mă, simplul fapt că am șansa să particip la concursuri reprezintă pentru mine un câștig, iar medaliile de argint sau de bronz nu sunt altceva decât dulci victorii. Am văzut atâția oameni compătimind sportivii pentru „sarcrificiul” pe care îl fac alegând acest drum în viață. Eu nu consider cariera în sport un sacrificiu al copilăriei sau al tinereții. Până la urmă, prin orice decizie pe care o luăm în viață, renunțăm la alte oportunități. Eu iubesc orele de antrenament, cu toată munca pe care o implică și tot efortul depus. Cât despre „momentele de glorie”, pentru competiție m-am născut, pentru competiție trăiesc. Mulți, de altfel, mă consideră singură, fără prieteni în această lume în care adversarii mă „pândesc” la orice pas. Știu, poate sună bizar, dar, pe lângă membrii familiei mele și miile de susținători din fața televizoarelor, adversarii sunt prietenii mei. Deși noi, fetele din echipa României, concurăm una împotriva celeilalte, ne bucurăm pentru câștigul fiecăreia dintre noi. Petrecem atât de mult timp împreună, râdem, ne distrăm, ne ajutăm între noi... Ura și invidia ne-ar trage doar înapoi ca echipă. Nu acesta este scopul nostru, nu ne interesează doar câștigul individual. Și da, *fair-play*-ul există, toleranța la fel, fiind alte două lucruri imperios necesare în sport. Până la urmă, un sportiv care nu joacă onest, nu se poate numi sportiv. Și, mai presus de toate, ce înseamnă a renunța? Nu cred că a fost vreodată în vocabularul meu acest cuvânt. O înfrângere, o accidentare nu ar trebui să fie scuze. Am învățat cum să-mi refac mintea sau corpul după asemenea întâmplări nefericite. Nimic nu mă va trage înapoi și, de câte ori voi cădea, de atâtea ori mă voi ridica mai puternică. Lucrul trist la această carieră este, într-adevăr, durata ei relativ scurtă. Începem antrenamentele și competițiile de mici copii și suntem nevoiți să ne retragem „în floarea vârstei”. Sunt speriată de momentul când va trebui să mă opresc din a mai concura? Da... Asta am făcut toată viața, nu știu cum mă voi putea dezobișnui. Asta nu înseamnă, totuși, că mă voi rupe de lumea sportului din care provin. Poate voi deveni antrenoare, poate îmi voi îndruma copiii pe același drum. Dar, un lucru e sigur... Odată sportiv, mereu sportiv!

Plouă din cerul senin

Și tot cad stropi mărunți din cer,
Pământul e de apă plin
Și eu mă uit pe geam, disper,
Căci plouă din cerul senin.

Și crengile-s luate de vânt
Și frunzele cu greu suspin
Și eu mă-ntreb-nențelegând,
Cum plouă din cerul senin?

Și eu tot stau, privesc in sus
Și mii de stropi de-acolo vin
Și cad din nori de unde nu-s
Și plouă din cerul senin.

Nu-i cer senin de primăveri
În al meu gând de ceruri plin,
El parcă ar fi plin de poveri
Și-l plouă din cerul senin.

Și nu pricep cum nu pot eu
Ploaia din mine s-o alin,
Că afara-i soare mai mereu,
Dar plouă din cerul senin.

Să schimb ceva eu mă trudesc,
Cum aș putea așa s-o țin?
Căci e atât de nefiresc
Să plouă din cerul senin.

Și-un curcubeu m-a fulgerat,
Pe cer pictând o rază lin
Și eu mă uit pe geam mirat,
Nu plouă din cerul senin.

Și-i tot acum un curcubeu
Și tot e de culoare plin
Și-afară și in gândul meu,
Nu plouă din cerul senin.

Ioana Smărăndescu

.

Iași

O zi de iulie-mi șoptește
Că scumpul Iași iar se trezește
Și te invită de-l găsește
Prin văi și parcuri de poveste.

Vrăjit de teii scumpi mergeam
Să te găsesc din geam în geam...
Dar ochii tăi albaștri nu-i zăream
Și mă durea, și mă-ntristam....

Te-am căutat pe la palate
Dorind să te găsesc aproape...
Te-am confundat c-o fată care
Mergea la Universitate.

Tot mai speram la clipa întâlnirii,
C-o să te strâng în brațe precum mirii
La nunta lor se dau pradă iubirii,
Lăsând în urmă tot ce-i trecător....

Cu ochii visători la un dulău
M-am așezat pe bancă în Copou,
Dorindu-mi să te văd din nou,
La brațul meu și nu al său...

Anda Benția

Ghinion

Îmi plac cafeaua cu lacrimi și biscuiți cu minciuni, la fel de mult pe cât îmi place dezamăgirea molcomă în ceașca ta de ceai. Uneori mi-aș dori să-mi citesc viitorul în ceașca de cafea, să îl văd pe un colț al mesei cum se profilează ca o iluzie a unei dimineți târzii.

Azi-noapte îți auzisem plânsul ascuns sub cărămizile sinelui... Camera se umpluse de izul tristeții autohtone cu care mă obișnuişeşi. Și uneori mă întreb dacă, oare, cu putere minții unui copil ai fost capabil să vezi vreodată în minte mai mult de-o consolare a trecutului când te așezai ca o pisică neagră pe pieptul meu.

Mi-aș fi dorit să cunosc părți din tine ce te compuneau odată. Erai un vis din care nu îmi dorisem vreodată să mă trezesc. Probabil abisurile ființei tale erau undeva în eternitate sau cumulonimbusul de dorințe ascunse pe care îl purtam în mine. Urmele de iubire arsă și murdară mi se prelingeau pe tâmple când afară ningea gălbui, ca-ntr-o seară de august în care noi nu eram și zăpada nu mai era nici ea. Auzul ninsorii ți-a produs un fior, căci tu nu găsiseşi nicicând un remediu pentru seceta sufletească. Nu fusesem de mult atât de obosită. Voiam doar să mă sting, cuibărită lângă mirosul tău, atingându-te cu cele 223 oase ce îmi compuneau odata ființa. Lasă-mă o clipă să te privesc tăcută înainte să devii nimic.Vreau să mor cu aripile frânte și sângerânde, având doar amintirea clipei cu tine. Tot ce s-a atins de tine a devenit posibil, apoi te-ai desprins de mine ca o boare de primăvară.

Acum simt doar mirosul țigărilor arse pe holul murdar de către asistentele de dincolo de uşă care scrumează pe papucii albi, ignorând întregul.

Cândva îmi tăiase o pisică neagră calea. Poate acela a fost momentul în care norocul nostru în dragoste a căpătat şapte ani de inexistență.

Martie, Cenaclul *ARMONII ARGEȘENE*, la prezentarea revistei literare *CUVÂNTUL ARGEȘEAN*.

Foto - Al. OPREA

Lansarea cărții Ramonei Enache

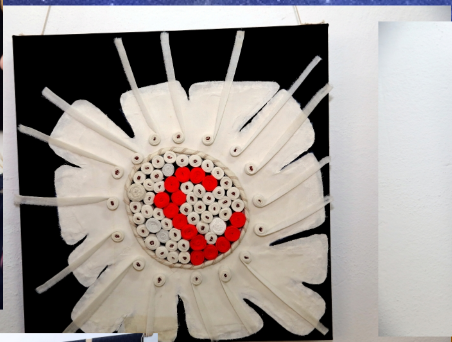

Mariana FRĂTIȚA

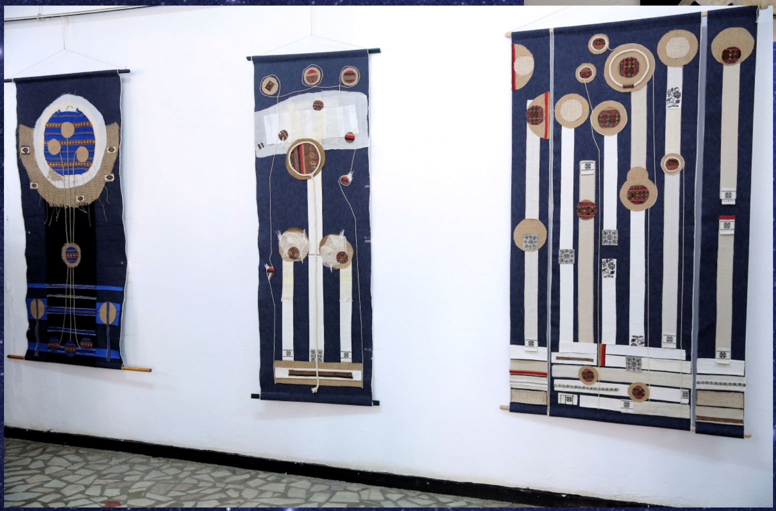
Expoziția de artă decorativă

„URMA UNUI PAS”

O lume nevăzută
a păsărilor

Ce mult e
de când zburam amândoi,
aripă lângă aripă,
purtând în noi pâinea
și sarea pământului
spre o lume nevăzută a
păsărilor
în care cântecul, ca și roua,
ridică pleoapele transparente
ale dimineților.

Cristina Onofre

Poem caligrafiat de Petre Ghilencea

